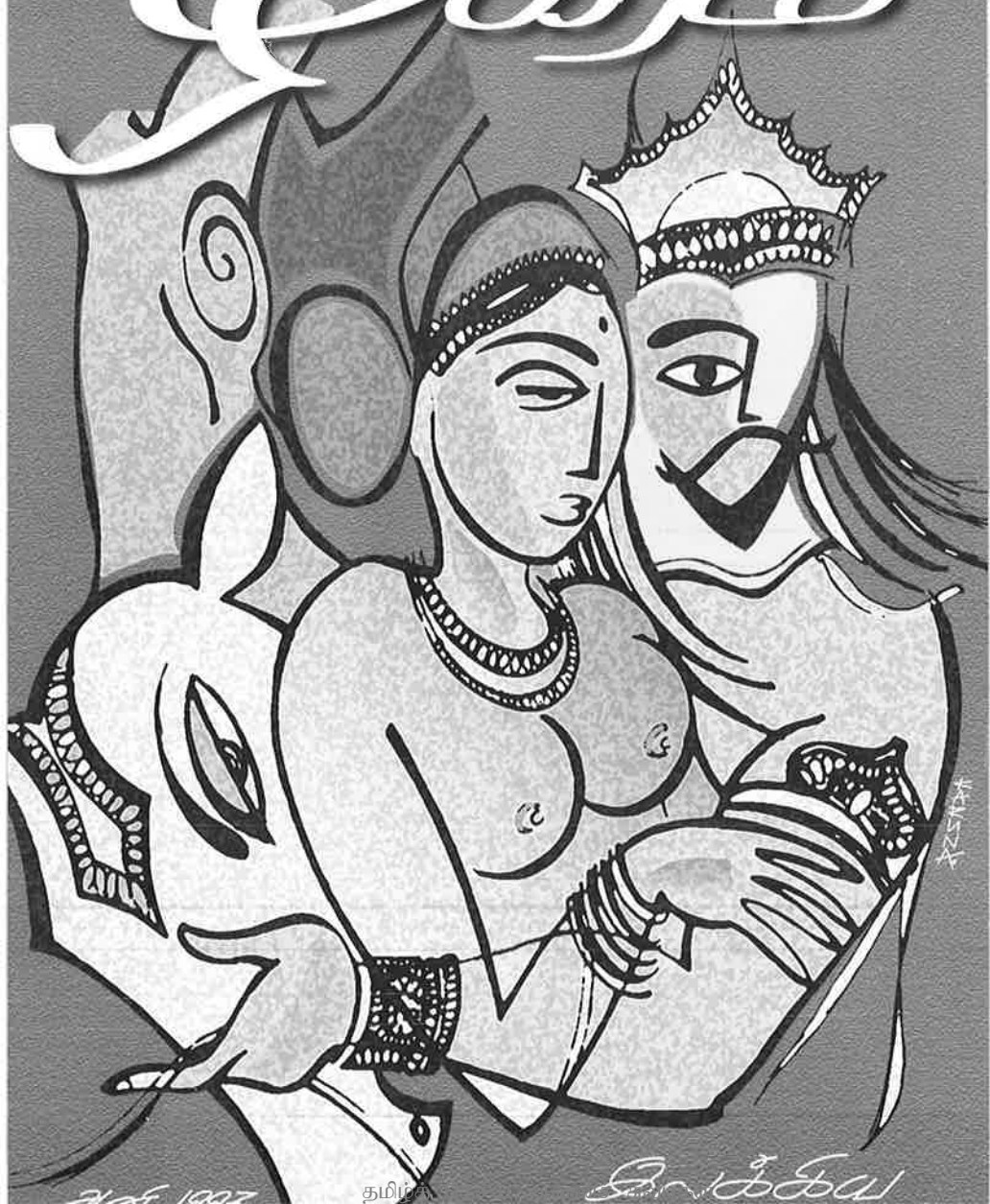

ஒசை

தீர்மானம்

—பாடித்தார்

எதுவுமே
தவிர்க்கப்பட முடியாதது

வசந்தம் கோடையாவதை
தென்றல் புயலாவதை

உனக்கு ஒரு காதலி கிடைப்பதை
அல்லது
உனது இனிய காதலை இழப்பதை

யார்யாரோ நடத்தும் நாடகத்துக்கு
நீ நடிகனாவதை
எவரெவரோ நடத்தும் யுத்தத்தில்
நீ பலியாவதை

நீ விரும்பியபடி
ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா
அன்றில் விரும்பாதவை
நடவாமல் இருந்திருக்கின்றதா

நீ போட்டியிட்டாமலே
வெற்றிகளும் தோல்விகளும்
வேறொன்றுமில்லை
நீ அனுபவங்களின்
தொகுப்பு மட்டுமே

அவசரமாய் தேடும் மரணமும்
எட்டாத தூரத்தில்
அதுவரை வாழமுடியாதா
இந்த வாழ்க்கையை
நீ
வாழ்ந்தே ஆகவேண்டும்.

குறியீடு

முகரம் 1

ஆக்கமும்

தொகுப்பும்:-

முகரம் ஆசிரியர் குழு

உள்ளே:-

சக்கரவர்த்தி
அ. கந்தசாமி
திருமாவளவன்
பொ. விவேகானந்தன்
சேரன்
பி. விக்னேஸ்வரன்
நிலா குகதாசன்
ராவுத்தர்
சகாப்தன்
சிவவதனி பிரபாகர்
ஜெகன்
கரிச்சான் குஞ்சன்
இளங்கறுவல்

ஓவியம்:

கருணா

அட்டை வடிவமைப்பு:-

டிஜி கிராபிக்ஸ் &
ஸ்டூடியோஸ்

அச்சுப் பதிப்பு:

பிரிண்ட்ரெக் கிராபிக்ஸ்

வெளியீடு:

முகரம் பப்பிளிக்கேசன்

25, Dowswell Dr
Scarborough, Ontario
M1B 1H5
(416) 412-7951 694-4304
261-6123

இது பல சந்ததிகளைப் பார்த்துப் பழகிய ஒற்றையடிப் பாதை.

செப்பனிட நேரமின்றி அவர்கள் சென்று வந்த பாதை என்பதால் காரையையும், நெருஞ்சியையும் விலத்தி கால் நகர்த்தும் சிரமம் எமக்கு.

மன்பதையின் நேற்றைய தேவைகளின் வடிகாலாய் இன்றைய தேடல். தொடரும் தேடல்கள் சரித்திரத்தின் சந்தி விளக்குகளாய் ஆங்காங்கே.

இலக்கியத்தின் தரம் தரை தட்டிய பொழுதுகளில் எல்லாம் கீதையின் வாக்குகள் நிரூபணமானதில்லை.

சிற்றிலக்கிய இதழ்கள் தான் மின்னலில் மலரும் தாமும் பூக்களாய் அவ்வப்போது தோன்றி மறைந்தன என்பதற்கு நேற்றைய நிஜங்கள் நிரம்பவே உண்டு.

நாங்கள்

இன்றைய அவலத்தின் நிர்வாண உண்மைகள். ஊதுகுழல்கள் நாடஸ்வரம் வாசிக்கும் போது உருத்திர வீணைகள் உத்திரத்தில் துயில்வது சாத்தியமில்லை.

ஊறுணிக்காற்று உப்பரிகைகளில் நுழையாமல் ஊராரின் உரித்தாகின்றோம்.

குருக்குத்தி வாழைகள் குலைதள்ள முயல்கையில்

வேறிற்பலாக்கள், வேலியைப் பிரித்து

வீதிக்கு வருகிறோம்.

இடைவெளி இருந்தால் இடைச் செருக்கல் நுழைந்து விடும் விபத்தினைத் தடுக்க, மாதாமாதம், தொடர்ந்தும் வருவோம்.

இந்த உத்திரவாதம், உங்களுக்கு ஒன்றும் புதியதல்ல.

மணிக்கொடியில் இருந்து மறைந்து போன கடைசிக் கணத்துச் சிற்றிலக்கிய இதழ்வரை தந்த உறுதி மொழிதான்.

சந்தனக் கல்

பொன்னையா - விவேகானந்தன்

பறவைக் கழிவுகளை
மழையில் கழுவிவிட்டு
காற்றொன்றில்
காய்ந்து கொண்டிருந்த
மந்தாரப் பொழுது.

அடர்ந்த வனத்திற்குள்
அதிசயமாய் மாணுட சலசலப்பு
வியர்க்க வியர்க்க
நான் பெயர்க்கப்பட்டேன்.

பாதையோர பாலைமரத்தின் கீழ்
என் சகா ஒன்று கடவுள் கல்லாய்;
சாமி வேடம் திணிக்கப்பட்ட தில்
திரும்பவே இல்லை என் பக்கம்.

மிருகங்கள் சொறிதேய்த்து
பட்டை உரிந்து போன
பாலை மரத்திற்குக்கூட,
ஒரு போதிமரச் சிலிர்ப்பு.

நேற்று,
வீதிவழிபோன மனிதம் ஒன்றை
யானைமுகன் காத்தானாம்
பக்தனாம், இனியது பதியாம்.

ஒடிக்கடந்து, கடந்து ஓடிய
முணுமுணுப்புகள்
இப்படித்தான் மொழி பெயர்ந்தன.

இரவென்னை இடறிப்போன
யானைமுகன் கைங்கரியம் போல;
என் பெயர்ச்சித்தளத்தில்
அரையும் குறையுமாய்
நைந்து கொண்டிருந்த,
ஊரும் உயிரினங்களை உணர்கையில்,
“சந்தனம் அரைக்க இது
சரிப்பட்டு வரும்”
இனிநான் சந்தனக் கல்.

காற்றும் மழையும்
கரைத்தழிப்பது போக,
இனி,
சந்தனத்தில் அரைந்தும் அழிதல்.

எனினும்
கட்டை தேய்ந்து
கரைவதில் ஓர் நெருடல்;

நெற்றிச் சந்தனத்தில்
நானும் கலந்தேன் என்றொரு திருப்தி
என்றாலும்,
நெற்றிகளில் ஏதேனும் ஒன்று
நினைத்துப் பார்க்குமா?

மீனம்னிப் புள்ளி

அ. கந்தசாமி

தொப்பூள் கொடியை
துண்டித்து
தலையெடுக்கு முன்னரே
துப்பாக்கிச் சனியன்கள்
பிஞ்சில் பழுத்தன

மனித நாகரிகத்தின் முதுகில்
வானம் சரிந்தது

முடிவற்ற தொடரில்
நிலம் தேடும் நீரலைகளின்
அவலத்தில்
எங்களின் ஓட்டம்
தொடுவான எல்லையை
குறிவைத்து
தரிப்புகள் இல்லாத
தொடர் ஓட்டம்

ஒண்டிக் கொண்டோடிய
ஒருசாலை மாணாக்கரில் பலரும்
தம் முகவரியைத் வெறுத்தனர்
நானோ முகத்தையே வெறுத்தேன்
ஒசோன் சல்லடையினுடாக
உதிர்ந்த சூரியர்கள்
உடலில் பட்ட இடமெல்லாம்
காளான்களாய்ப் பூத்தனர்

குளோரினில் குளித்து
நரைத்த காற்று
சுவாசத்தைத் திருகி
ஆஸ்மாவை எனக்குள்
திணித்துச் சென்றது

பூபாளப் புலர்வில்
சரணாலயம் தேடும்
பெயர் தெரியாப் பறவைகள்
விசும்பும் ஒலிகள்
என் கண்களின் சும்மாட்டில்
கண்ணீர் குடங்களாய்

அமேசன் காட்டில் எஞ்சிய
ஆதிவாசிகள் சிலரே
இயற்கையின் இடுப்பில்
தொற்றிக் கொண்ட
தேவனின் சிசுக்கள்

பூமியின் முலைகளில்
இன்னும் சில சொட்டுக்கள்
இந்தக் கணம்வரை
கொள்ளையடிக்கப்படவில்லை

குனியத்திற்கும் கீழே
மௌனம் உறையுது
பாறையின் கனத்தில்
குறும்பார்வைக் குவியத்தில்
புள்ளியாய் தெரியுது
ஒரு மின்மினிப் பூச்சி

சுச்சரிச் சொப்பிச்

இந்த சிற்றிதழைச் சுட்டும்படியாக
சூட்டப்பட்ட பெயர் “ழ” கரம்.

தமிழ் இலக்கணத்தின் மொழிமுதல் எழுத்துகளில் ஒன்றாக “ழ” இல்லாத போது,
முகரம் என்றவொரு சொல் எப்படிப் பெயராய் அமைய முடியும்? என்றவொரு வினா
“தமிழறிஞர்” களிடையே ஏற்படலாம்.

முகரம் ஒரு சொல்லாக அமைந்து ஏதேனும் பொருளை உணர்த்த முயன்றால்,
மேலெழுந்த வினா மிக நியாயமானது. தொடர்ந்து முகரத்தின் இலக்கணப் பின்புலமும்
ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாகின்றது.

ஆனால்,

இந்த முகரமானது ழ என்ற சிறப்பெழுத்தின் விரிவான அழைப் பொலியேயாகும்.
இவ்விதழைக் குறித்து நிற்கும் முகரம், தன்னகத்தே எதுவித பொருளையும் பொதிந்து
கொண்டதாய் அல்ல,

மொழிச்சிறப்பை மொழியிலே தனித்தன்மை கொண்டு திகழும் “ழ”வின் சிறப்பை
முதன்மைப்படுத்துவதாகவே அமைகின்றது.

தமிழ் மொழியிலே மட்டும் இருக்கக் கூடிய இந்த முகர உச்சரிப்பு வேறெந்த உலக
மொழிகளிலும் இல்லாதிருப்பதே இச்சிறப்பிற்கு காரணமாகின்றது.

காலம் கடந்து வாழும் மொழியின் தொன்மையைப் புலப்படுத்தும் ஆதாரங்களின்
அடிநாதம் இந்த ‘முகரம்’

சிறப்பெழுத்தாகிய இவ்வெழுத்தை மொழிப்பெயரான ‘தமிழில்’ ஒன்றாக்கி சொல்லாக்கம்
செய்திருப்பது பண்டைய மொழிவல்லுனர் புலமைக்கு ஒரு சான்று.

தமிழ் என்ற சொல்லை இரண்டாகப் பிரித்தால் தம் + இழ் என வரும். அதாவது
“தம்முடையஇழ்” எனப் பொருள்படும். சிறப்பெழுத்தாகிய ‘ழ’ ஐ தாம்
கொண்டிருப்பதால் (தமிழ் = தம் + இழ் = தம்முடைய இழ் = தமிழ்) தமிழ்
ஆகியதோவென எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

தமிழிலே தமிழுக்கென இசை இருக்கின்றது. இசைப்பாடல்கள் இருக்கின்றன.
தமிழுக்கென பாரம்பரிய இசைக்கருவிகள் இல்லை என்ற கருத்து பல ஆண்டுகளுக்கு
முன்னால் வடமொழி இசைவாணப் பண்டிதர்களால் எழுப்பப்பட்டது. தமிழிலேயும்
பாரம்பரிய இசைக்கருவிகள் இருந்தன என்பதை நிரூபிக்க முகரம் என்ற சிறப்பெழுத்தே
ஆதார சொருபமாய் எழுந்து நின்றது.

பண்டைத்தமிழர் இசைக்கருவிகளை துணைக்கருவிகள், தோற்கருவிகள், நரம்புக்
கருவிகள் என பகுத்தாய்ந்து இசைத்தனர். அவை முறையே குழல், முழவு, யாழ்
கூமிருத் தேசிய ஆவணச் சுவடுகள்

என அழைக்கப்பட்டதாய் இலக்கியம் சொல்கின்றது. இவ்முன்று பெயர்களிலும் இடம்பெற்றிருக்கும் "முகரம்" என்ற சிறப்பெழுத்தே, "இவை பண்டைய தமிழரின் பாரம்பரிய இசைக்கருவிகள்" என்பதை உறுதிப்படுத்தி நின்றது.

இது இசைத்தமிழுக்கு முகரம் செய்த உதவி
இனித் தமிழுக்கு முகரம் செய்யும் உதவி.

கரிச்சான்குஞ்சன்

சம்பாத்தியம்

நீலா - குகதரசன்

பலம் பெயர்ந்த நாட்டில்
இதுவரையில் உன் சம்பாத்தியம் என்ன?

வீடு, வாகனம், டொலர்
இன்னும், நகைகள், வசதிவாய்ப்புக்கள்

சரி! உன் சம்பாத்தியம் பெரியதுதான்!
ஆனால்,
பனிக் குளிரில் அமிழ்ந்திருக்கும்
இந்த ஊரில், உன் பக்கத்து வீட்டுக்காரனை
அறிந்து கொள்ள எப்போதாவது
ஆர்வமுற்றதுண்டா?

சரி! உன் சம்பாத்தியம் பெரியதுதான்!
யுத்தத்தில் வாழ்விழந்து
ரத்தத்தில் ஊறிநிற்கும் உன்தேசத்தின்
தெருக்கள் பற்றியும்,
அங்கே மரிக்கும் மனிதர்கள் பற்றியும்
மறந்தும் கூட நினைத்ததுண்டா?

மனித மனங்களைச் சம்பாதிக்க
இனியாவது கற்றுக் கொள்!

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

வேனிஸ்

திருமாவளவன்

எப்போதாவது ஒரு பொழுதில்
இப்படி நிகழ்வதுண்டு.
இன்றும் நிகழ்ந்தது—
ரசாயன மாற்றம்
என் உடற் குடுவைக்குள்

ஆய்வுக்குழாய்களோடு நாட்கழித்த
பள்ளிப் பிராயத்தில்
இப்படியொரு தாக்கம் பற்றி
எந்தவிஞ்ஞான ஆசிரியனும்
வகுப்பெடுத்ததாக
நினைவில்லை

உறைபனிக் குளிருள் சுருண்டு
கிடந்த
நரம்புகள் யாவும் விரிந்து புடைத்தன
துருசு திறந்து பாய்ந்தது குருதி
நாளவோட்டத்தில் துள்ளி மகிழ்ந்தன
விறால் மீன்கள்
விரல் நுணிகளில் அரும்புகள்
பூக்களைப் பிரசவிக்க தூடித்தன
தரிசாய் கிடந்த உடற்பரப்பெங்கும்
பச்சை வயல்கள் காற்றிலாடின
நாட்டார் பாடல் இசைத்தபடி

தலையைச் சுற்றிலும்
பலவண்ணப் பறவைகள்
எங்கே இருந்தன
இத்தனை நாட்களும்
காது மடலுள் கூடுகட்டி
குஞ்சுகளோடு
தாய்ப்புறா
இதழின் மீது கருநிற வண்டு
மதுவுக்காக ஏங்கிக் கிடக்கும்
இதயச்சுவரை கொத்திக் கொத்தி
இடங் கேட்கிறது
இளசுப் பறவை
என் வாய்மொழி
காற்றிலே கரையது
கவிதைப் பெருமழையாய்
என் விழிப்பார்வையில்
சூரியன் பொசுங்க
சொரியுது பலவண்ணப் பூக்களாய்

ஆய்வுக்கு முடிவெழுதும்
ஆவலில் கரங்கள்—
அரிப்பெடுக்க
விடை தேடுது முளை

சாளரவழியே
தென்றல் இசைக்கும்:
கொடுங் குளிர் வென்று—
வேனிஸ் வருகிறார் இதோ!

சங்காரம்

சிவவதனி பிரபாகர்

முயன்றும் முடியாது
சோர்ந்து போயினர்
வியர்வைகட்கும் வியர்வை
அகற்றுதல்
தொடர்ந்து முடிவற்றுப் போக
வியாபித்த சாக்கடைகள்
சமுதாய வீதியிலே

மானிடப் பயணத்துக்காக
செப்பனிடப்பட்ட பாதைகளை
வழிமறிக்கும் அழுக்குக் குவியல்கள்
ஒன்றாய்ப் பலவாய் பல்லாயிரமாய்
பெருகும் புழுக்களின்
விளையாட்டுத் திடல்

சடுகாட்டுக்கும் இடிகாட்டுக்கும்
சொந்தமானவை
நடுநகர வீதிகளில்
நாசிகளைப் பிடுங்கும்—
பெயரளவில் 'உரமாக்கிகள்'
என உருக்கொண்டு

பிணம்தின்னும் பிறப்புகள்
வீதியோர மானிடத்தின்
உடலுண்ணப் பாத்திருக்கும்
உலகம்

சுத்தங்களை
வாசற்படியுள் பேணுபவர்
கால்செருப்புகள்
ஈனப்புழுக்களைச்
சுமப்பதைய அறியார்
மூச்சைப்பொத்தி விழிமூடிக்
கால் தாண்டிவிட்டால்
இவர் பாதங்கள் சுத்தமா.!

முளைக்கின்ற கரங்களுக்கு
முத்தமிட மறுத்து
முறித்தெறியும் கொடூரம்
பூந்தென்றலைக் கொள்ளையிட
நச்சுக் காற்றுகள்
நாசித்துவாரத்தில் வழிமறிப்பு

மானிடனே
நாளை உள்வழிவருவோர்
வரும்பாதை இதுவே
வட்டத்தை விட்டு நேர்வழியில் நில்
நடத்து—
ஓர் சங்காரம்
மறுத்தால்,
நாளை இதேவீதியில்
இந்தப் புழுக்களுக்கு
நீயும் உன் சந்ததியும்
ஆகாரம்.

பேர்ரோல்ற் பிறேஷ்ட்

(BERTOLT BRECHT)

P. விக்கனேஸ்வரன்

மேலைத்தேய நவீன நாடக ஆசிரியர்களில் ஜேர்மானிய நாடகாசிரியரான பேர்ரோல்ற் பிறேஷ்ட் போன்று இலங்கை நாடக ஆர்வலர்களிடம் மிகவும் அறிமுகமான ஒரு நாடகாசிரியர் வேறு எவரும் இருக்க முடியாது. குறிப்பாக சிங்கள நாடக உலகில் இவரின் நாடகங்களுக்கு மிகுந்த வரவேற்பு இருந்தது. அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலும் எழுபதுகளிலும் இவரது பெயர் மிகுந்தளவில் பேசப்பட்டது. இவரது நாடகங்களை மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றியதன் மூலம் ஹென்றி ஜயசேன, சுகதபால டி. சில்வா போன்ற நாடகக் கலைஞர்கள் சிங்கள நாடக உலகில் தமக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஹென்றி ஜயசேன, அவர்கள் பிறேஷ்ட்டின் The Caucasian Chalk Circle என்ற நாடகத்தை "ஹூனுவட்டயே கத்தாவ" என்னும் பெயரில் மொழி பெயர்த்து மேடையேற்றி சிங்கள நாடக உலகில் தனக்கென ஒரு உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். இவரது சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நாடகம் இன்று க. பொ. த. உயர்தர வகுப்புக்குரிய நாடகக் கல்விக்கான பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. பிறேஷ்ட்டின் நாடகம் பாஸேந்திரா குழுவினரால் தமிழிலும் மேடையேற்றப்பட்டது.

பிறேஷ்ட்டின் சோர்க் சேர்க்கிகள் நாடகம் சீனத்து பழைய நல்லுபதேசக் கதையொன்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். சீனத்துக் கதையில், ஒரு பிள்ளைக்குத் தாய் என உரிமை கொண்டாடும் இரு பெண்களிடம், ஒரு நீதிமான் தரையில் சுண்ணாம்பால் வரையப்பட்ட ஒரு வட்டத்துள் இருந்து அப்பிள்ளையை யார் இழுத்து எடுக்கிறார்களோ அவள்தான் அப்பிள்ளையின் தாய் என்று கூறுகிறார். ஒரு பெண் உடனே அதற்குச் சம்மதிக்கிறாள். மற்றவளோ தனது பிள்ளைக்கு வலிக்குமே என்று மறுத்து விடுவதன் மூலம், தன் பிள்ளைக்கு ஊறுநேர்வதைத் தாங்க முடியாத அவள்தான் உண்மையான தாய் என இனம் காணப்படுகிறாள். ஆனால் பிறேஷ்ட்டின் அவர்களோ தனது அரசியல் பார்வைக்கு அமைய கதையை மாற்றியிருந்தார். அதிலே ஒரு கொடுமான கவர்ணரின் மனைவி, நாட்டில் புரட்சி ஏற்பட்ட சமயம் தனது பிள்ளையைக் கைவிட்டு ஓடிவிடுகிறாள். அப்பிள்ளையை ஒரு ஏழைப்பெண் எடுத்து வளர்க்கிறாள். பல நாட்கள் கழித்து கவர்ணரின் மனைவி தன் பிள்ளைக்கு உரிமை கோருகிறாள். நீதிமான் இருவரையும் பிள்ளையை சுண்ணாம்பு வட்டத்தினுள் இருந்து பற்றி இழுக்குமாறு பணிக்கிறார். இங்கே பிள்ளையை வளர்த்த ஏழைப்பெண் மறுத்து விடுகிறாள். எனவே, அவள்தான் உண்மையில் அப்பிள்ளையீது அக்கறை கொண்ட தாயாக இருக்க முடியும் என்று கூறி, அப்பிள்ளையை அவளிடமே ஒப்படைக்கிறார். இதிலே பிரதான பாத்திரம் அந்த நீதிமான். இவர் புரட்சி செய்த மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். அவரது நீதி பரிபாலனம் எழுதிவைத்த சட்டங்களின் அடிப்படையில் அல்லாது நல்லது கெட்டதை இனங்காணும் பொதுஅறிவின் அடிப்படையிலேயே அமைந்தது. இவர் மக்களின் மனிதனாகப் போற்றப்பட்டார்.

பிறேஷ்ட்டின் அவர்களின் அரசியல் பார்வை என்ன? இவர் ஒரு தீவிர மார்க்ஸிஸ வாதி. ஒரு செழிப்பான மேல்தட்டு மத்தியதரக் குடும்பத்தில் பிறந்த பிறேஷ்ட்டின் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஒரு அறிமுகம்

மார்க்ஸிஸக் கொள்கைகளில் தீவிர பற்றுக் கொண்டதற்குக் காரணம், மத்தியநூ வர்க்கத்தின் பொய்மைத் தளங்களில் கொண்ட அளவற்ற வெறுப்பே என விமர்சகர்கள் கூறுவார்கள்.

இவரது முதல் நாடகங்களான "பால்" (Ball), "ட்ரம்ஸ் இன் த ரைட்" (Drums in the night) என்ற அர்த்தப்படும் தலைப்பைக் கொண்ட இரு நாடகங்கள் 1922ம் ஆண்டு பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவற்றில் "ட்ரம்ஸ் இன் த ரைட்" என்ற நாடகமே முதன்முதலில் மேடையேற்றப்பட்டது. இந்நாடகம் பின்னர் பல மொழிகளில், பல வடிவங்களில் நாடகமாக்கப்பட்டது. கதை இதுதான். போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்ட அன்றியான் கிறேக்லர் நான்கு வருடங்களின் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டு ஊருக்கு வருகிறான். அங்கே அவனது காதலி அவன் இறந்துவிட்டான் என்று நினைத்து, வேறு ஒருவனை மணந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். இந்தக் கருவை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டதே இந்த நாடகம்.

இவற்றைத் தொடர்ந்து பல நாடகங்களை எழுதிய பிரேஷ்ட் அவர்கள் 1928ல் மேடையேற்றிய "த த்ரீ பெனி ஒப்பரா" (The Three Penny Opera) என்ற நாடகம் அவரை நாடக உலகில் ஒரு மேதாவி என்ற ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்தியது. இந்த நாடகத்தின் மூலம் அவரது மார்க்ஸிஸ ஈடுபாடு மிகுந்த காத்திரமாக வெளிப்பட்டதுடன் நாடகத் தயாரிப்பு உத்தியில் இன்று ஒரு முக்கிய வடிவமாகக் கருதப்படும் எப்பிக் தியேட்டர் (Epic Theatre) என்ற கோட்பாடும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

பாரம்பரிய நாடக வடிவங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட இப்புதிய பாணி, பார்வையாளர்களோ நடிகர்களோ நாடகத்தில் உணர்வுபூர்வமாக ஒன்றிப் போகாது அல்லது உணர்வுபூர்வமான பாதிப்புக்குள்ளாகாது தள்ளி நின்று, நடப்பவற்றை அறிவால் எடைபோட்டு, சரியான முடிவை அடைய வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது. இதை ஆங்கிலத்திலே இப்படி விளக்குவார்கள்.

"The actor must not put himself or the audience in to a trance, instead of identifying himself with part, he must demonstrate it. The spectator on the other hand, instead of being emotionally involved, must follow the action cool headedly, he must not sympathize but judge, he must take sides and reach a final conclusion"

இந்த உத்தியைக் கையாள்வதற்கு அவர், அந்நியமாதல் என்று தமிழில் குறிப்பிடப்படும் ஏலியனேஷன் என்ற கொள்கையைக் கையாண்டார். இதன்படி நாடகங்கள் வழமைபோல் தொடக்கம், முரண்பாடு, உச்சக்கட்டம், தீர்வு என்ற பாணியில் அல்லாது தொடர்பின்றி எழுதப்படும். பாடல்கள் இடையிடையே வருவது, ஒருவர் நடப்பவற்றை விபரிப்பது, நடிகர்கள் பாத்திரங்களை மாறி மாறி நடிப்பது, முகமூடி அணிவது போன்றவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதோடு பார்வையாளர்களும் புகைபிடித்துக் கொண்டோ பானங்களைப் பருகிக் கொண்டோ ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலையில் நாடகங்களைப் பார்ப்பது ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

ஏலியனேஷன் என்ற இந்த உத்தியை ரஷ்யாவின் ஃபோர்மாலிஸம் (Formalism) என்ற கலைக்கோட்பாட்டின் அடியொற்றி பிரேஷ்ட் அவர்கள் உருவாக்கினார் என்பார்கள். இந்த எபிக் தியேட்டர் பாணியில் அவர் தயாரித்து மிகப்பெரிய வெற்றிகண்ட நாடகங்கள் "மதர் கரேஜ்" (Mother Courage), "த குட் வுமன் ஒஃப் செட்சுவான்" (The Good Woman of Setzuman) போன்றவையாகும். என்னதான் எபிக் தியேட்டர் என்ற உத்தியைக் கையாண்டபோதும் பிரேஷ்ட்டின் மதர் கரேஜ் போன்ற நாடகங்களில் வரும் புரட்சிக்குடைன் ஆரம்பகாலங்களிலும் உணர்வுபூர்வமாக

ஒன்றிப் போவதைத் தடுக்க முடியவில்லை என்று விமர்சகர்கள் கூறுவார்கள்.

ஹிட்லரின் பாஸிஸத்தை முதலாளித்துவத்தின் மறுவடிவமென வெறுத்தொதுக்கிய பிரேஷ்ட் 1933ல் ஜேர்மனியைவிட்டு வெளியேறி டென்மார்க்கில் நான்கு வருடங்களைக் கழித்துவிட்டு பின்னர் சுவீடன், ஃபின்லாண்ட் ஆகிய நாடுகளிலும் சிறிது காலம் தங்கி இறுதியில் அமெரிக்கா வந்து 1947 வரை வாழ்ந்தார். அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தபோது இறுதியாக அவர் எழுதியதே "சோர்க் சோர்க்கின்" நாடகம்.

போருக்குப் பின்னர் 1948ல் ஜேர்மனிக்குத் திரும்பிய 'பிரேஷ்ட்' அவர்கள், கிழக்கு பேர்லினில் ஒரு சொந்த நாடகக் கம்பனியைத் தொடங்கி, பல நாடகங்களை மேடையேற்றி புகழின் உச்சியில் இருந்த காலத்தில் 1956 ம் ஆண்டு தனது 58வது வயதில் காலமானார்.

பொழுது

சகர்ப்தன்

இராப்படுக்கை
முள்ளாய் குத்தும்
கனவுப் பேய்
எனை வெருட்டும்
நாளைய பொழுதை
எப்படி எதிர்கொள்வேன்!

இறந்தகாலம் எதுவும்
இனிமையில்லை
இனிவரும் காலமதை
எதிர்கொள்ள
துணிச்சலில்லை
இயலாமையை எண்ணி
கழிவிரக்கம் கொள்வேன்

வாழ்வுப் போட்டியிலே
தக்கது பிழைக்க
தகாதது அழிய
எதுதான் முடிவென்று
விடைகாணா தவிப்புகள்

எதுவுமற்று கழியும் பொழுதுகள்
இன்னுமேன் வாழ்வெனக்கு
என்றலையும் மனது!
இன்றோ நாளையோ
யாரறிவார்.

வாழ்வுச்சுமை வந்துதைக்க
பெற்றவரும் உற்றவரும்
எனைபிரிந்திரிக்க
அந்திமத்தில் கரையுமென்பொழுது

குளிர்போய் கோடைவந்து
யன்னலை திறந்துவொரு
புதுக்காற்றுப் பெற முனைந்திட்டால்
அழுகல் நெடி அடைக்குமென்
நெஞ்சை

என் செய்வேன்
அப்பாலும் இப்பாலும்
அலைந்து களைப்படெந்து
ஆற்றாமை வந்து
அழுது முகம் கழுவு
நம்பிக்கை மட்டுமே துணையாக்கி
நாளைய பொழுது
எனக்காய் விடியும்
என்ற நம்பிக்கையோடு
கண் அயர்வேன்.

கவிதையை நேசிக்கும் சிலர்

சிலர்

சிலர் என்பது எல்லோரும் அல்ல,
பலர் என்போர்
பெரும்பான்மையுமல்லர்
சிறுபான்மையான
மிகச்சிலரே

கற்றல் அங்கே கட்டாயம்
என்பதால்
கல்விக் கூடங்களில்
தேடலைத் தவிர்க்க
கவிதையைக் காசாக்கும்
கவிஞரைத் தவிர்க்க

ஒருவேளை
ஓராயிரத்தில்
ஓரிருவர் தேறுவரோ?
நேசிப்போர்
நீ கோழி ரசத்தின் கவையை
நேசிக்கலாம்

உன்னைப் புகழ்வதை நேசிக்கலாம்
வண்ணத்தில் நீலத்தை
நேசிக்கலாம்
கைக்குட்டை பழுசென்றாலும்
அதனையும் நேசிக்கலாம்
தன் கருத்தை நிரூபிப்பதை
நேசிக்கலாம்
அன்பான நாய்க்குட்டியை
நேசிக்கலாம்
ஆனால் கவிதை

கவிதை என்னும் சங்கதிதான்
என்ன?
தடுமாறும் விடைகள்
பற்பல கிடைக்கும்
சரியான விடையை உண்மையில்
நான் அறியேன்
ஆனாலும் என்னை அறியாமலே
அதனை
இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறேன்
ஏறி இறங்கும் போது
இயல்பாகவே பிடித்துக் கொள்ளும்
மாடிப்படிகளின் கைப்பிடி போல

கடலின் மீது ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி

சேரன்

“அடக்கம் செய்யத் தோண்டிய இடத்தில்
ஊற்றெடுத்தது மூன்றடி ஆழத்தில் தண்ணீர்...
.....ஆனமட்டும் தண்ணீரை வெளியேற்றி
விட்டு பிரமிளின் உடலை உள்ளே இறக்கினார்.”

‘மூஞ்ச மூடப்போறேன்.....மூஞ்ச
மூடப் போறேன் பாக்கறவங்க
கடைசியா பாத்துக்குங்க”

அழைப்பு முன்வைக்கப்பட்டதும் நாங்கள்
ஒவ்வொருவராய் முன்சென்று அவர் முகத்தைப்
பார்த்தோம். அகப்படாமல் நழுவி நழுவி
ஒடுகிற ஒரு கவிதை வரியைத் தேடிப் பிடிக்கக்
கண்மூடித் தியானித்திருப்பது போல இருந்தது
அந்த முகம். மறுகணம் மண்ணில் புதைந்தது அக்காவியம்.”

காலச்சுவடு பதினேழாம் இதழில் பிரமிளுக்கு பாவண்ணன் எழுதியிருந்த அஞ்சலிக் குறிப்பின் கடைசிப் பகுதி மேலுள்ளது. இதனை வாசித்தபோது நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது.

வாசிப்பையும் எழுத்தையும் தவிர வேறெந்த வேலையையும் தன் வாழ்வில் செய்திராத, ஒருநாளின் இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தையும் கவியாகவே வாழ்ந்து கழித்த பிரமிளின் கடைசி நாட்கள் பற்றிய தகவல்கள், நமது சமூகத்தின் இப்போதைய வரையறைகளுக்குள் சமரசம் செய்து கொள்ளாத, குடும்பம், பாரம்பரிய உறவுகள் மற்றும் இச்சமூக ஒழுங்கு “ஒழுக்கம்” போன்றவற்றைப் புறந்தள்ளிய கலகக் குரல்காரர் பலருக்குத் திகிலூட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளன. மூளையில் ரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டு இரண்டு நாட்களாக நுங்கம் பாக்கத்திலுள்ள தன்னுடைய அறையில் கவனிக்க யாருமின்றிப் பிரமிள் கிடந்தபோது அவரைச் சூழக் கவிந்திருக்கக் கூடிய தனிமையும் அமைதியும் “நகூடித்ரங்களை விட நிறையவே பேசும் அவற்றிடையேயுள்ள இருளை” விடப் பயங்கரமான நிசப்தமாயிருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

“வெளிச்சச் சிறகில் மிதக்கும் குருதி”, “கதிர்கள் கமழ்ந்து விரியும் பூ”, “இருளின் சிறகைத் தின்னும் கிருமி”, “பாத புரைப் படரும் விந்து” என்று விடியலைப் பற்றித் தன்னுடைய களவயதில் எழுதிய பிரமிள், தன்னுடைய பிற்காலத்தில்,

என்வாழ் வியப்புக்கள்
உயிரின் இவ் அந்திப் போதில்
திரைகள் தொடர்ந்து வரும்
சவ ஊர்வலமாகிறது
ஒவ்வொரு திரையிலும்
இழந்த துன்பங்களின்
தலைகீழ் ஆட்டம்
அந்தியை நோக்குகிறேன்:

கதிர்க் கொள்ளிகள் நடுவே
ஏதோ எரிகிறது...
ஒன்றுமில்லை
பரிதிப் பிணம்

என்று எழுதுகிறபோது கமழும் கதிர்கள், கதிர்க்கொள்ளிகளாகவும் விடியல் அந்தியாகவும் கூர்ப்படைகிற முறைமை ஒரு துயரமான கவித்துவம்தான்.

தருமு சிவராம், சிவராமலிங்கம், பிரமிள் பானுச்சந்திரன் பிரமிள், அஜித் ராம் பிரேமிள் போன்ற பல்வேறு நாமரூபங்களுடன் உலவிய கவிஞரைப் பற்றிய இக்குறியில் "பிரமிள்" என்ற பெயரைப் பாவிப்பதற்கு மனங் கொண்டுள்ளேன். என்னுடைய இந்தத் தெரிவு எண்சோதிடத்தின் பாற்பட்டதல்ல. பிரமிளை ஒரேயொரு முறைதான், தற்செயலாகச் சென்னையில் சந்தித்துள்ளேன். அந்தக் குறுகிய சந்திப்பில் மஹாகவி பற்றிய சில பழைய, இனிய நினைவுகளை அவர் மீட்டியதும் பிறகு, என்னுடைய பெயரின் ஆங்கில வடிவத்தை மாற்றும்படி எண்சோதிட அடிப்படையில் அவர் வற்புறுத்தியதுடனும் எங்களது சந்திப்பு முடிந்துவிட்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் அபிமானியாக அவர் இருந்தமையும் எங்களுடைய சந்திப்பின் ஆரோக்கியத்திற்கு உதவவில்லை.

சிந்தனையும், ஆழமும், இறுக்கமான கவித்துவமும் பிரமிளுடைய கவிதைகளின் இயல்பாகும். இந்த இயல்பு அடிக்கடி தீவிரமாக வெளிப்படுகிறபோது தமிழ்க் கவிதையைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் உச்சத்துக்குக் கொண்டு செல்கிறார். பிரமிளின் கவிதைகளின் இந்த இயல்புகளையும் பரிமாணங்களையும் புரிந்து கொள்வது ஒருவகையில் தீவிர வாசிப்பையும் கோருகிறது எனலாம். எனினும், இவரது கவிதைத் தொகுதிகளின் தலைப்புக்களே அவருடைய கவிதைகளினதும், அவற்றின் பரிமாணங்களதும் "முத்திரை"களாக விளங்குகின்றன என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

தலைப்புக்கள் இதோ: கண்ணாடியுள்ளிருந்து
கைப்பிடியளவு கடல்
மேல் நோக்கிய பயணம்

பிரமிளுடைய படிமங்கள் கிளர்த்தும் உணர்வும் காட்சியும் அழர்வமானவை:

வானில் கடலின்
முகடு முட்டும்
கோடு தாண்டி
கிழித்த உடல்கள்
மிதக்கும் அந்தரம்
அந்தரத்தில் இன்று
அது என்ன?
ஆளற்ற ஒரு நாற்காலி!
பின்னணியில் ஒரு மேஜை
முன்னணியில்
புரண்டு தத்தளிக்கும்
சமுத்திர ஊஞ்சல்

.....

என்று எழுதும் போதும் சரி, அல்லது
சிறகிலிருந்து பிரிந்த
இறகு ஒன்று
காற்றின்
தீராத பக்கங்களில்

ஒரு பறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது

என்று எழுதும் போதும் சரி இந்த அபூர்வத்தைப் பார்க்கலாம். அவருடைய கவிதைகள் பலவற்றிலிருந்து நினைவில் வருகிற சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டு உங்களை அவருடைய கவிதைகளை நோக்கி இழுப்பது என்பதற்காகவே இந்த உதாரணங்கள். இன்னொரு தளத்தில் இந்தகைய படிமங்கள் தான் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவருடைய கவிதைகளின் வலுவற்ற பக்கமாகவும் அமைந்து வாடுகின்றன. படிமங்களின் நெருக்கம் என்பது கவிதைகளுக்கு ஒரு செயற்கையான தீவிரத்தை வழங்கி விடும். அந்த அபாயம் பிரமிளின் கவிதைகளில் சிலவற்றில் காணக்கிடக்கிறது. பிரமிளைய கவிதைகளின் இன்னொரு சிறப்பம்சம் என்று நான் கருதுவது அவற்றுக்கு காலம் அறிந்து, சூழல் அறிந்து இழையோடி வருகிற நளிமான ஒரு லயம். இந்த லயம் இவருடைய பல்வேறு வகையான கவிதை முகங்களுடாகவும் வருகிறது:

கீழே நிலவு
நீரலையில்-
சிதறும் சித்தம்
சேரக் குவிகிறது
மேலே நிலவு.

இன்னொரு கவிதை: மானுடம்

ஒரு ஜுலை ஒன்பது நாள்
சிங்கள வெறியின்
குதறலில் சிக்கி இ
லங்கையில் அலறிற்று
தமிழ்ச் சனம்.
அலறலைக் கேட்ட
உலகத்துக்கு
இலங்கைத் தமிழ்
விளங்கவில்லை
ஆயினும் மானுடம்
ஒரே இனம்
அலறல் மெஷின்கள்
உறுமலாய் மாறிற்று-
ஒர்ரே பொணம்!

“உண்மையான கலைஞர்கள்” விமர்சனம், கலாசிருஷ்டி, ஞானார்த்தம் எனும் மூன்று வழிகளில் செயல்படுகிறார்கள் என்று கருதும் பிரமிள், “இந்த மூன்றும் வேறு வேறாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மனித மனோவிடுதலைக்கு விரோதமான சூழ்ச்சிகளையும், அந்தச் சூழ்ச்சிகளை உருவாக்கும் சமூக சக்திகளையும் அந்தச் சக்திகளைப் பேணுவோரையும் அம்பலப்படுத்தும் செயலில் இம் மூவரும் ஒரேவகையானோர்தாம்” என்று ஒரு முன்னுரையில் எழுதுகிறார். இந்த வகையில் எதிர்ப்புக் குரலாக அல்லது கலகக் குரலாக அவர் இருந்திருக்கிறார் என்று கொள்ளலாம். எனினும் அவருடைய கலகக்குரல் பல சந்தர்ப்பங்களில் சிறிய வட்டங்களுக்குள் நின்று விட்டது. “எப்போதுமே ஒரு தனிமனிதனை அவனது வகுப்பின் ஈடுபடுத்தாமல் அவனது பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் அவனையே பொறுப்பாகக் கொள்ளும் பார்வை” அவருடையது. இந்தப் பார்வையின் எல்லைப்பாடுகள்தான், சமூக சரித்திரம், அரசியல் சரித்திரம் என்று இடையிடையிட

பிரமிள் பேசினாலும்கூட அவருடைய இலக்கிய உலகச் சமய முரண்பாடுகளின் ஒரு முக்கிய அடிப்படை என்று கருதுகிறேன்.

என். கே. மகாலிங்கம் அவர்கள் கூறுவது போல

ஈழத்தை விட்டு, இலக்கிய அகதியாகப் பிரமிள் வெளியேறிவிட்டிருந்தாலும் ஈழநிகழ்வுகள், நினைவுகள் தொடர்பாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் எழுதியுள்ளார். அவருடைய “உதிர நதி என்ற கவிதை 83 ஜூலைப் படுகொலைகளைப் பற்றிப் பேசுவது. இதைவிட அவருடைய வேறுபல கவிதைகளும் ஆலா, அங்குலமாலா போன்ற சிறுகதைகளும் யுத்த யதார்த்தம், வன்முறை போன்ற அம்சங்கள் விரவியவை. ஈழநிலைமையின் தவிர்க்க இயலாத பாதிப்பின் பின்புலம் இவையனைத்துக்கும் ஊடுபாவாக இருக்கிறது. இது அவருடைய முக்கியமான முகங்களிலொன்று எனலாம். எனினும் ஈழஅரசியல் பற்றி எழுதுகிறபோது சில சந்தர்ப்பங்களில் நகைப்புக்கிடம் தரும் வகையில் பிறழ்ந்து விடுகிறார். உதாரணத்திற்கு அவருடைய “கவுண்டர் கல்ச்சர் லிமிட்டெட்” எனும் நீண்ட கவிதையில் ஓரிடத்தில்,

.....அந்நியக்

காலணி மிதித்தால்
தானடா பிரக்ஞைத்
தொகுதியாய் மக்கள்
உணர்ச்சி கொதிப்பர்
உயிரைத் திரணமாய்
மதித்துத் திரள்வர்
சொல்பவன் யாரு கேள்
ஆபிரிக்காவின்
ஹெபிராயிட்ஸில்
கையிலே ஆயுதம்
எடுத்து வெள்ளைக்
காலணி அரசை
எதிர்த்த கறுப்பன்
விடுதலைப் புலிகளின்
ஆதர்சமான ஆள்
அமில்கார் கப்ரால்

அமில்கார் கப்ரால் பேசிய விடுதலைக்கும், தேசிய கலாச்சாரத்துக்கும் விடுதலைப்புலிகளின் மேலாதிக்க தேசிய வாதத்துக்கும் எந்த உறவும் இல்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, அமில்கார் கப்ராலின் கட்டுரை மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று தப்பித் தவறி “விடுதலைப்புலிகள்” பத்திகையில் வெளியானதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு (இக்கட்டுரை வெளியாகக் காரணமானவர்கள் புலிகள் இயக்கத்தால் உதைத்து வெளியேற்றப்பட்டு விட்டனர்) புலிகளின் ஆதர்சமான ஆள் கப்ரால் என்று உயர்வு நவீர்சி செய்வது ஈழ அரசியல் நிலைமைகள் குறித்து எவ்வளவு “அப்பாவி” யாகப் பிரமிள் இருந்தார் என்பதைச் சுட்டுகிறது. தன்னுடைய படைப்புக்களில் குறுகிய தேசியவாதப் பார்வைகளுக்கு அப்பால் சென்றவரும், இனக் குழு வாதப்பார்வை (Tribal Mentality) இலக்கியத் திறனை அரித்து விடும் என்று நம்பியவருமான பிரமிளின் எதிர்ப்புக்குரல் ஒரு பரந்த அரசியல் தளத்தில் ஆழம்பெறாமல் போனமை இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில்தான்.

இவற்றுக்கப்பாலும் பிரமிள் என்ற கலைஞனின் வாழ்வு உறுதியாகப் பதியப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

(4 வைகாசி 97 அன்று தொறன்றோவில் நிகழ்ந்த பிரமிள் நினைவு தினக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கிய வடிவம்)

அறிமுகம் ஒன்று! - நான்

நான் என்பது நான்! அதாவது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த அதே தான்....! நான் வேலை பார்ப்பது ஒரு குதிரைப் பண்ணையில். 'மிஸ்டர் சிட்டி' யில் இருந்து 'ஜார்ஜ் டவுன்' போகும் வளைவுப் பாதையில் இருக்கிறதே சின்னதாக ஒரு மலை.... அந்த மலையின் அந்தப் பக்கம் நான்கு மைல்கள் நடந்து போனால் அடிவாரம் வரும். அங்குதான் குதிரைப் பண்ணை இருக்கிறது. எனக்கு கொஞ்சம் கிறுக்குப் புத்தி. (தெரிந்திருக்கலாம்) விபரீதமான யோசனையெல்லாம் அடிக்கடி வருவதுண்டு. (மரணத்தை மகிழ்ந்து பார்ப்பது உட்பட) ஓர்நாள் இந்தக் குதிரைக்கெல்லாம் ஆற்றிவு வந்து டானியலுக்கு ஐந்தறிவு வந்தால் எப்படி இருக்கும் என யோசனை வந்தது. விழைவு சிரிப்பு. சிரிப்பின் விளைவு ஓகஸ்ஸனா அறிமுகம்.

அறிமுகம் இரண்டு:- ஓகஸ்ஸனா

17ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற சிவப்பு அழகியும் கிரேக்க தேசத்து இளவரசியுமான ஃசோபியா இவளைப் போன்றுதான் இருந்திருப்பாள் என்பது என் அபிப்பிராயம். தாய்மொழி ஆங்கிலம். அம்மா பிறஞ்சுக்காரி. ஆங்கிலம் தவிர்ந்து தெரிந்த பாசை 'குலு' அந்தப் பாசையில் கவிதைகள் கூட எழுதுவாளாம்.(?) வயது என்னைவிட இருபத்தி ஏழு மாதங்கள் குறைவானவள். இவளுக்கு 'பொண்டியில்' மிகவும் எடுப்பாய் இருக்கும். குதிரையில் இவள் பயணிக்கும் போது பார்ப்பதற்கு அழகுணர்ச்சி அவசியம் தேவை.

அறிமுகம் மூன்று:- பந்தயக் குதிரை (வைறலக்கி)

வயது ஐந்து. வெள்ளை நிறம். இதனுடைய வால் ஓகஸ்ஸனாவின் சுந்தல் போன்று அல்லாது மிக நீண்டு சடைத்திருக்கும். ஆயினும் கூட அழகாய் தோன்றும். எத்தனை அழகு இருக்கோ - இந்தக் குதிரைக்கு அதே அளவு திமிரும் உண்டு. காரணம் ஓகஸ்ஸனா மாத்திரமே இதில் சவாரி செய்வதனாலோ என்னவோ? இதுவரை பந்தயத் திடலில் ஓடாததால் உடலில் ஒருவகை சொல்லாவாண்ணா மென்மை.

ஆனால்
ஓகஸ்ஸனா
குதிரை

வண்ட விட கொஞ்சம் சின்னதா இருக்கும் அந்த கொசுவோட உருப்படி. வைறலக்கியோட மூக்குக்கு கிட்ட போய் நாலஞ்சிறரம் வட்டம் போட்டுச்சி. தலய சிலுப்பிப் போட்டு ஒரு மாதிரியா மூக்கால வைறலக்கி சீற. அந்தக் கொசு மேல எழும்பி காணாம போயிட்டுது எண்டு நான் நினைக்க - திரும்ப வந்து முதுகில குந்திச்சது.

ஒரு முப்பது செக்கன் இருக்கும். அந்த கொசு அசையவே இல்ல. அதோட வயிறு நெறம்பும் வரைக்கும் ரெத்தம் உறிஞ்சி எடுக்கும். அதுவரைக்கும் அசையாது 'நச்' செண்டு ஒரு அடி. பாலாலதான்! 'வைறலக்கி' போட குறி தப்பயில்ல. உறுண்டு கொண்டு கொசு கீழ் விழுத்திச்சி.

"ஹேய்...பாப்..."

கொசுவுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் உயிரு இருந்திச்சி.

"ஹேய் பாப் இங்கே வா!"

உறுமல் சத்தத்த வச்சே தெரிஞ்சி போச்சு. டானியல் தான்! பண்ணக்கி சொந்தக்காரன். அறுபது அறுபத்தி அஞ்சு வயது இருக்கும். இந்த வயதிலையும் ஓடி ஆடி வேலை செய்வான். இவனுக்கு சொந்தம் எண்டு ஒகஸ்மீனாவைத் தவிர ஒருவரும் இல்லப்போல... நானும் காணயில்ல.

"விரைவாய் வா மனிதா!"

டானியல் உசாப்படுத்த - கொள்ளுக்குழச்சு கைய கழுவாமலேயே அவனுக்கு கிட்ட ஓடிப்போய் நிண்டன்.

சாம்பல் நிற குதிர ஒண்டோட புடறி மயிர கத்திரிக்கோலால் வெண்டிக் கொண்டே -

"குதிரையுடன் நெருக்கமாய் உள்ளவன் - குதிரை வேகத்தில் இருக்க வேண்டும்" எண்டான்.

அவன் பகிடியாகத்தான் சொல்லான் எண்டு எனக்குத் தெரியும். எண்டாலும் எனக்கு என்னவோ கஸ்டமா இருக்கு.

"இன்று உனக்கு பண்ணையில் வேலையில்லை. ஒகஸ்மீனாவுடன் மில்டன் நகருக்குள் போய் வா! அவள் சில ஒப்பனைப் பொருட்கள் வாங்க வேண்டுமாம்."

இப்பிடி என்னாட்ட சொல்லிப்போட்டு' ஜீப்போட திறப்ப குதிரைக்கு பின்னால் நிண்ட ஒகஸ்மீனாட்ட எட்டிக் குடுத்தான். நான் சரியெண்டு மண்டய மண்டய ஆட்டிப் போட்டு 'பண்ண வீட்டுக்குப் பின்னால் இருக்கிற 'கிரீன் கவுஸ்'சுக்குள்ள போய் அங்க இருக்கிற பைப்ப திறந்து கைய கழுவ- எனக்குப் பின்னால் என்னவோ அசையிறுமாதிரி இருந்திச்சி. நான் திரும்பிப் பாததன்.

கைய நெஞ்சுக்கு குறுக்கா கட்டிக் கொண்டு என்ன பாத்துக் கொண்டு நிண்டாள்
ஒகஸ்லீனா.

நான் லேசா சிரிச்சன். அவளும் லேசா சிரிச்சப் போட்டு-
"இன்று எப்படி இருக்கிறாய்" எண்டாள்.

"நேற்றயப் போலவே..... நீ?"

"எல்லா நாட்களையும் விட.." எண்டு ஒரு மாதிரியாய் இழுத்தாள். நான் என்னோட
இமய லேசா சுருக்கி கேள்வி மாதிரி அவள பாக்க- "சந்தோசமாய் சொல்லவொண்ணா
புத்துணர்வாய்" எண்டு சந்தோசமாய் சொல்லிப்போட்டு பயந்து போய் திரும்பிப்
பார்த்தாள். டானியல் தூரத்தில தொழுவத்தில நிண்டாள்.

கிழவன் இருக்கேக்க ஒகஸ்லீனாவோட கதைக்க கொஞ்ச நாளா பயம். கைய
கழுவுற மாதிரி கழுவிக்க கொண்டு "நீ மகிழ்வாய் இருக்க காரணம் என்ன?" எண்டன்.

"நீ! நீயும் நானும் எதிர்வரும் தனிமையும்" எண்டாள்.

என்ன அர்த்தத்தில் சொல்றாள் எண்டு எனக்கு விளங்கையில்லை. கைய வடிவா
கழுவித் துரைச்சிப் போட்டு ஒண்டுமே கதைக்காம ஜீப்புக்குள்ள ஏறி இருந்தன்.
ஒகஸ்லீனா ஸ்ராட் பண்ணி ஓடினாள்.

இப்பிடி நானும் இவளும் நெருக்கமாகுவம் எண்டு நான் கனவுல கூட்டுநினைச்சுக்கூட
பாக்கயிலல். மூணு மாதத்துக்கு முதல்-ஒகஸ்லீனாவும் கனவுலவாற தேவதையும்
ஒண்டு நான் எனக்கு. பாக்கலாம்; ரசிக்கலாம் 'கண்ண மூடி கலவி கூட பண்ணலாம்.
ஆனா தொட ஏலாது. ஒகஸ்லீனா எண்டால் கனவுக்கனினி அவ்வளவுதான்!

'வைறலக்கி' ல இருந்து ஒகஸ்லீனா இறங்கிப் போனதுக்குப் பிறகு அதோட முதுகக்கூட
தொட்டுப் பாத்திருக்கிறன். அவ்வளவு தான். அதிகபச்சம் அவளால நான் அடஞ்ச
சந்தோசம். மத்தப்படி அவள விதம் விதமா கற்பன பண்ணிப் பாக்கிறது. மடிசார்கட்டி
றூரங்கத்து பாப்பாத்தி மாதிரி. சீல கட்டின என்னோட அம்மா மாதிரி; கடிதார்
போட்டு; பட்டுக்கட்டி; 'நான் அவளுக்கு தாலிகட்டி; அவள் எனக்கு சோறாக்கித்
தந்து; புள்ள பெத்தத் தந்து; தமிழ் கதைச்ச. அவளோட இலங்கைக்கு போய்;
படுவான்கரையெல்லாம் சுத்திக்காட்டி அங்கேயே காலம் முழுக்க தங்கி நான்
போடியாராகி' அவள் போடியார் பெண்டாட்டியாகி.... இப்பிடி விதம் விதமா கற்பன
பண்ணி சந்தோசப்பட்டு காலம் கடத்தின காலம் போயிட்டுது.

இப்பிடித்தான் ஒருநாள் குதிரையெல்லாம் குளிப்பாட்டி புல்லுப்பக்கம் மேயிறுதுக்கு
அனுப்பிப் போட்டு' அதுகளோட சாணத்தையும் அள்ளி மடுவில கொண்டு கொட்டிப்
போட்டு - லயத்தையும் நல்ல வடிவா சுத்தமா கழுவிப் போட்டு புல்லுக்கட்டுக்கு
மேல ஏறி வசதியா மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டு கனவு காணத் தொடங்கித்தன்...

புதுசா வித்தியாசமான கனவு ஒண்டும் இல்ல.. பிருதிவிராஜன் கனவு. வைறலக்கில
நான் வாறன். தோள்வரைக்கும் வளந்த சுருள் முடி. இப்ப இருக்கிற தாடிய விட
இன்னும் கொஞ்ச வளந்த தாடி. முறுக்கின மீச. இடுப்பில மட்டும் வேட்டி. சட்ட
போடாத வெறும் உடம்பு. முறுக்கேறான உடம்பு. இடையில் வாள் தொங்கிது. நான்
வேகமா வைறலக்கியில வாறன். ஒகஸ்லீனா ஆவலா என்ன பாக்கிறாள். நான்
காமிந் தேசிய அவணச் சுவடுகள்

சிறு கதை

வாற வேகத்தில் எனக்கு பின்னால் புழுதி கிளம்புது. ஓகஸ்மீனா என்னப்பாத்து ஓடி வாறாள். டானியல் அவள ஓடிவந்து புடிக்கிறான். திமிறிப் போட்டு ஓடிவாறாள். ஓடி வந்தவள அலாக்கா தூக்கி எனக்கு முன்னால வைறலக்கில வைச்சுக் கொண்டு பண்ணையில் இருந்து தப்பிப் போறன்.

சோக்கான கற்பன சுகத்தில. சிங்கார மயக்கத்தில் வாய் நிறைய புன்னகையோட கண் சொக்க கெறங்கிப் போய்- புல்லுக்கட்டுக்கு மேல கிடந்தன்.

மூடுன கண்ணுக்கு முன்னால நிழல் மாதிரி என்னவோ அசைந்திது. பயந்து போய் கண்ணத் திறந்தன். ஓகஸ்மீனா எனக்கு முன்னால நிண்டாள். என்னப்பாத்து அவள் நட்பா சிரிச்சாள். நானும் சிரிச்சன்.

"குதிரைக்கு ஆறறிவு வந்தது போன்று-வேறு ஏதேனும் இனிப்புக்கனா கண்கிறாயா?" ஒரு மாதிரியா என்ன பாத்துக்கொண்டு இருந்தாள். முக்கால் தொடை தெரியிற மாதிரி காச்சட்டை போட்டிருந்தாள். அதக்கூட மேல்பக்கமாக சுருட்டி விட்டுருந்தாள். உள்ளுக்க கறுப்பு 'பிறா' போட்டிருக்காள்-போல...வெள்ள வெனியனுக்கு மேலால லேசா தெரிஞ்சிது. எனக்கு சங்கடமாயும் இருந்திச்சி சந்தோசமாயும் இருந்திச்சு.

"சொல்லேன் ஏதேனும் கனவு கண்டாயா?" கண்ண அகட்டிக் கேட்டாள்.

தலய் லேசா நான் ஆட்டினன். இதோட அர்த்தம் ஓமா; இல்லையா என்று எனக்கே விளங்குகையில்ல.

"எனக்கும் சொல்லு"

நான் பேசாம நிண்டன். பச்ச புல்லொண்ட எடுத்து ரெண்டு துண்டா கடிச்சி கீழ போட்டன். அவள் எண்ட வயித்தில குத்தினாள். எனக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்க தள்ளி நிண்டன்.

"முன்னேறு பாட.....டானியல் பண்ணையில் இல்லை."

"நீ டானியலிடம் சொல்வாய். நான் மாட்டேன்." நான் சொல்ல பேசாமல் நிண்டாள். அழுவாள் மாதிரி இருந்திச்சி. கொஞ்ச நேரம் கண்ண இமைக்காம என்ன பாத்தாள். மறுகா ஒண்டும் பேசாம வீட்டுப்பக்கமா நடக்க துடங்கினாள். எனக்கு அவள பாக்க பாவமா இருந்திச்சி.

"ஓகஸ்மீனா" நான் கூப்பிட்டன்.

"ஓகஸ்மீனா" பேசாம நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

"நான் சொல்கிறேன்"

எண்டு நான் சொல்ல எனக்கு கிட்ட ஓடி வந்தாள். ஓடி வந்து என்ன புல்லுக் கட்டுக்கு மேல தள்ளிப் போய்விட்டுத் தலைசா அண்ணாலமயக்கும் சிரிச்சாள். ஆனா

கண் கலங்கித் தான் இருந்திச்சி.

“எனக்கு சொல்... எனக்கு சொல்..” எண்டு ரெண்டு தரம் கேட்டாள். பிறகு “என்ன கனவு” எண்டாள்.

“பிருதிவிராஜன் கனவு” எண்டன்.

“யார் கனவு?”

“பிருதிவிராஜன்”

“யார்?”

“பிருதிவிராஜன்”

“யார்? அது பாத்திரமா? இல்லை மனிதனா?”

சுவாரஸ்யமாகி கண்ணெல்லாம் அகட்டி கேட்டாள்.

கண் இமை வடிவா இருக்கிறதுக்கு போடுற ‘மஸ்காரா’ லேசா கரைஞ்சி இருந்திச்சி.

“நிஜ மனிதன்; பாத்திரம்; ஒரு ராஜா; எங்கள் இலக்கியத்தில் உள்ளது.”

“சொல்; நான் சுவாரஸ்யம் அடைகின்றேன். நீ இலக்கியம் அறிவாயா? நான் கூட ‘சூலு’ இலக்கியம் மற்றும் ஆங்கில இலக்கியமும் அறிவேன்.”

சொல்லிக் கொண்டே என்ன உரசிக் கொண்டு புல்லுக் கட்டுல இருந்தாள். அவளோட தொடர எண்ட கையில லேசா பட்டிச்சி. குளிர் மாதிரியும் இருந்திச்சி; கூட்ட மாதிரியும் இருந்திச்சி.

“முன்னர் ஓர் காலத்தில் பாரத கண்டத்தின் வடதிசையில் கன்னோசி என்றோர் நாடு இருந்தது. அந்த தேசத்தை ஆண்ட ஜெயசந்திரன் என்கின்ற ராஜாவுக்கு சமயுக்கை என்ற ஓர் மகள். அழகில் சிறந்த இளவரசி. அவள் மேல் பிருதிவிராஜா என்கின்ற ராஜபுத்திர வீரவம்சத்தில் வந்த இன்னோர் ராஜாவுக்கு காதல். காதலுக்கு ஜெயசந்திரன் தடைபோட; சமயுத்தையை குதிரையில் வந்து கவர்ந்து சென்று மணம் முடித்தான் பிருதிவிராஜா”

ஒரு அராமணிரோம் அவளுக்கு சுவாரஸ்யம் குறையாம கதையைச் சொன்னன். இடையில் எதுவும் கேக்காம கதையைக் கேட்டாள். பிறகு ஒரு ஐஞ்சு நிமிசம் அப்பிடிய அசையாம அப்பிடியே இருந்தாள். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி திடீரெண்டு என்ன ஒரு மாதிரியா பாத்துப் போட்டு

“சரி இந்த இலக்கியக் கனவில் ... இப்பொழுது ... ஜதார்த்தத்தில் யார் யார் எந்த எந்த பாத்திரம் ஏற்றார்கள்?” எண்டு கேட்டாள்

“நீ சமயுக்கை; அந்தக் குதிரை நமது அதிஸ்ட வெள்ளை; நான் பிருதிவிராஜன்; ஜெயசந்திரன்தான் உனது தாத்தா டானியல்”

நான் சொல்லி முடிச்ச உடன ஒண்டும் கதைக்கயூமில்ல; பேசும் இல்ல. லயத்தை விட்டு ஓடிப்போய் ‘கிறீன் கவுஸ்’ சுக்குள்ள பூத்தித்தாள். அவள் எழும்பி போகேக்க அழுகிற சத்தம் வந்த மாதிரி இருந்திச்சி. அவள் அழுகிறாளா எண்டு நிச்சயமா என்னால கண்டு பிடிக்க ஏலாம போயிட்டுது.

சிறு கதை

எனக்கு பயம் புடிச்சிತ್ತು. தேவயில்லம் அவளிட்டு சொல்லிப் போட்டன். இண்டயோட வேலகாலி. கட்டாயம் டானியலிட்ட சொல்லிப் போடுவாள். நான் ஒரு கூலி வேலக்காரன். குதிர கழுவுறவன்; அதுவுமில்லாம கறுப்பன். நான் கனவு காணுலாம் ஒரு வெள்ளக்காரிய நினச்சு. அதுவும் இந்தப் பெரிய பண்ணக்கிம் முப்பத்தேழு குதிரைக்கும் சொந்தக்காரிய. டானியல் கிழவன் விசயத்த கேட்டுப் போட்டு சிரிக்கிறானோ, அடிக்கப் போறானோ, தெரியாது. எதுக்கும் டானியல் கிழவன் வரமுதல் நான் இஞ்சஇருந்து ஓட்டம் புடிக்கிறதுதான் நல்லது! எண்டு நான் யோசிச்சுக் கொண்டு இருக்கேக்க-ஓகஸ்லனா கைப்பா சிரிக்கக்கொண்டு எனக்கு கிட்ட மறுகாயும் வந்து நிண்டாள். நான் ஒண்டும் பேசமா வைறலக்கிய பாத்தன். அது வாலவால் ஆட்டிக் கொண்டு நிண்டுச்சி.

“நீ எப்போது அப்படி வருவாய்...? வந்து எப்போது நிஜமாகவே என்னை நீ கடத்திச் கொண்டு (கவர்ந்து) செல்வாய்? எண்டு ஒரு ஆதங்கத்தோட கேட்டாள்.

“இல்லை. அது வெறும் கனவு”

“கனவாகவே இருக்கட்டும் அது. ஆயினும் என்னை எங்கேனும் இங்கிருந்து மீட்டுச் செல்லாயோ?” எண்டு கேட்டு எண்ட சேட்ட புடிச்சி உலுக்குனாள். நான் தெகைச்சிப் போய் நிக்க புல்லுக்கட்டுக்கு மேல சாஞ்சி கொண்டு கேவிக்வேவி அழுதாள். கன நேரமா அழுதாள். வைறலக்கி ஒரு மாதிரியா திரும்பி அவள பாத்திச்சி. பிறகு கனச்சிது. எனக்கு ஓகஸ்லனாவ பாக்க பாவமா இருந்திச்சு.

பிறகு புல்லுக் கட்டுல சாஞ்சி நிண்டு கொண்டே கண்ண தொறச்சாள். நான் அப்பயும் பேசாமத்தான் நிண்டன். அவளோட சட்டையில புல்லொண்டு ஓட்டிக் கொண்டு இருந்திச்சு அத எடுத்துக் கொண்டே

“நீ நினைப்பது போன்று டானியல் ஒன்றும் என் பாட்டனார் இல்லை.” எண்டு ஒரு மாதிரியான விரக்தியா சொன்னாள். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமா இருந்திச்சி.

“ஹேய் பாப்”

காத்து முகத்தில நல்லா பட்டிச்சி. ஓரவாக்கில திரும்பினன். ஓகஸ்லனா நல்ல ஸ்டைலா ஜீப் ஓட்டிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“பாப்.....ஏதேனும் கனவு காண்கின்றாயா?”

நான் தலய ஆட்டினன். கலியாணம் முடிக்க முதல் இவளுக்கு ஒழுங்கு எண்ட பேர பாபு எண்டு உச்சரிக்க சொல்லக் குடுக்க வேணும். டானியல் மாதிரி இவளும் “பாப்பாப்” என்றது ஒரு சாங்கமா இருக்கு.

“பின் எதற்காய் மெளனமாய் இருக்கின்றாய்?”

“ஒன்றுமே இல்லை”

“வாயேன் நாம் இப்படியே ஓடிப்போய்விடலாம். இந்த வாகனத்தை இதே இடத்தில் நிறுத்தி விட்டு-யாரிடமாவது உதவி கேட்டால் ரொறண்டோ நகருக்குள் கொண்டு போய் விடுவார்கள். நாம் அங்கு இலகுவில் தொலைந்து விடலாம். டானியலுக்கு தெரியாமல்! உணவு விடுதியில் பாத்திரம் கழுவினோ, மலசலகூடம் துப்பரவு பண்ணினோ நாம் பிழைத்துக் கொள்வோம். தொன்றோ நகருக்குள் போய்விட்டால்

நம்மை டானியலால் கண்டு பிடிக்க முடியாது. உனக்கு நான் குழந்தை பெற்றுத் தருகின்றேன். உணவு தயாரித்துத் தருகின்றேன். தேவைக்கு அதிகமாய் காதல் புரிகின்றேன். வா ஓடிப் போயிடலாம்! டானியல் முட்டாள நம்மை தேட்டும். உனக்கு குழந்தை என்றால் பிரியம் இல்லையா?"

கேள்விக் குறியோட ஜீப்பையும் ரோட்டோரமா நிப்பாட்டினாள்.

"இரண்டு வாரங்கள் பொறுமையாய் இதேன். நான் இப்போது பிரமச் சாரிகளுடன்தான் தங்கி இருக்கின்றேன். சிறிது நாட்கள் கொடுத்தாயேயானால் நாம் வாழ்வதற்கு ஒரு இடம் ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டு உன்னை அழைத்துச் செல்கின்றேன். என் தேன் அல்லவா நீ!" என்று நான் அவருக்கு ஆதரவா சொல்ல எண்ட தோள்ள சாஞ்சு கொண்டு அமைதியா இருந்தாள். நான் அவளோட தலய லேசா தடவி விட்டன். அவளோட கண்ல இருந்து லேசா கண்ணீர் வந்திச்சு.

"டானியலின் கொடுமை தாங்க முடியவில்லை பாப். இரவாகி விட்டால் மிருகம் மாதிரி இயங்க ஆரம்பித்து விடுகின்றான் தப்பு வழியில் பிறந்த அந்த வேசி மகன். இத்தனை வயதாகியும் எப்படி இவனால்..... நான் ஒரு மனிஷி என்கின்ற எண்ணமே இரவானால் அவனுக்கு வரமாட்டேன் என்கின்றது. மூன்று நாட்கள் தவிர்ந்து மற்றய நாட்கள் எல்லாம் நான் இறந்து விடுகின்றேன் பாப்."

குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள். எனக்குக்கூட அடக்க முடியாம அழுகையா வந்திச்சி. அவிந்து கெடந்த அவளோட கூந்தலை லேசா கோதிவிட்டன்.

"நன்றி அன்பானவனே!"
லேசா முணு முணுத்தாள்.

எனக்கு இவள பாக்க பாக்க பாவமா இருந்திச்சி. இவ்வளவு சின்னவயதில ஒரு பொம்புளப்புள்ளைக்கி இவ்வளவு கஸ்டம் வரப்போடாது. ஒகஸ்ஊனா சரியான பாவம்!

முன்பெல்லாம் இவளைப் பத்தி எனக்கு அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்ல. என்னவோ பெரிய அழகுராணி என்ற நெனப்பு இவளுக்கு எண்டு மனசுக்குள்ள புழுங்கியவன். வைந்லக்கி மாதிரி இவளுக்கும் தியிர் எண்டு அடிக்கடி நிபப்பன்....

அந்த நெனப்பு புல்லுக்கட்டுல அவள் சரிஞ்சு கொண்டு அழுகிற வர இருந்திச்சி. அதுக்குப் பிறகு இரக்கம் வரத் தொடங்கிட்டு. அந்த இரக்கம் வர-அவள்ள இருந்த அவிப்பிராயம் மாறி காதல் வரத் தொடங்கிட்டுது. அந்த சம்பவத்த இப்ப நெனச்சாலும் இதயத்தில் நடடுவாக்காலி நடக்கிற மாதிரி இருக்கும்.

"நீ நினைப்பது போன்று டானியல் ஒன்றும் என் பாட்டனார் இல்லை" என்று ஒரு மாதிரியான விரக்தியா சொன்னாள். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமா இருந்திச்சி.

"ஓகோ.. காலம் கடந்து பிறந்தவளா நீ? அப்பா தாத்தா வயதில் இருக்கின்றாரே என்று உனக்கு கவலை போலும் இல்லையா?"

"முட்டாள"

எங்கேயோ பாத்துக் கொண்டு என்னத்தான் அப்படி சொன்னாள்.

“நீ நினைப்பது போன்று டானியல் எனக்கு தாத்தாவும் இல்லை. அப்பாவும் இல்லை.”

உச்ச தொனியில தொடங்கி மெல்ல முடிச்சாள்.

எனக்கு இன்னும் ஆச்சரியம் மெல்ல திரும்பி அவளப் பார்த்தன். அப்பிட்யெண்டா நீ வளர்ப்புப் பேத்தியா எண்டு கேக்க வேணும் போல இருந்திச்சி. எண்டாலும் கேக்காம நிண்டன்.

“எனக்கே தெரியவில்லை பாப்...” லேசா அழுதாள். கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருந்தாள்.

“டானியல் எனக்கு என்ன உறவு என்று தெரியவில்லை பாப். டானியலை பொறுத்தவரைக்கும் தசையும் அழகும் இளமையும் கொண்ட அற்புத இயந்திரம் நான். அவ்வளவே...”

ஒகஸ்மனாவில லேசா கோவம் வந்திச்சி

“அப்பிட்யெனில் நீ பணத்துக்காய் சுகம் கொடுக்கும் பெண்ணா?” எண்டான் ஆச்சரியத்தோடும் ஆத்திரத்தோடையும்.

“நீ என்னை தவறாகவே புரிந்து கொள்கின்றாய் பாப். நான் சிறை பிடிக்கப்பட்ட மாதிரி... அடிமையாக்கப்பட்ட மாதிரி... வேறு வழி தெரியாது மல்லாக்கப்படுத்து இரவு தோறும் மிருகத்தின் வேட்கைக்கு இரையாகின்றேன்.”

“டானியல் அப்படிப்பட்டவனா.”

“.....”

“நீ எப்படி அப்படி ஆனாய்?”

“ஒரு டால்மேசன் நாயால்”

“டால்மேசன் நாயா?”

“ஆமாம் வெள்ளை நிறத்தில் உயரமாய் உடல் எங்கும் கறுப்பு புள்ளி போட்டு இருக்குமே.... அந்த உயர்வகை ஜாதி நாய் ஒன்றுதான் என் இந்த கொடிய வாழ்க்கைக்கு காரணம், என்றால் உனக்கு ஆச்சரியமாய் உள்ளது அல்லவா? ஆமாம் பாப் நாய் ஒன்றுதான் என் வாழ்வு சிதைய காரணம்.” எண்டு சொல்லிப் போட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருந்தாள்.

“என் துன்பத்தை யாரிடமாவும் சொல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது. சொன்னால் பாப் கேட்குமா? பாப் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லுமா? தயவு செய் என் நண்பா”

நிமிந்து அவளப்பார்த்தன். அந்த பார்வையில் ஆதரவு தடவி இருந்தது. அவள் விளங்கிக் கொண்டாள்.

“நன்றி நண்பனே... நீ அறிவாயா? நான் இந்த நாட்டை சேர்ந்தவளே இல்லை. எனது சொந்த ஊர் தென் ஆபிரிக்காவில் உள்ள ஒரு சிறிய பட்டணம். எனது பாட்டனார் நூறு வருடங்களுக்கிழ்ந் ஷெண்டன் நகரில் இவ்வாறு வந்து குடியேறியவராம்.

என் அம்மா அப்பாவுக்கு நான் ஒன்றுதான் வாரிசு என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், அவர்களுக்கு ஒரு நாய்கூட வாரிசு என்பது எனக்குத் தெரியாது போனது. ஆமாம் பாப். எங்கள் வீட்டு நாய் -பக்கத்து வீட்டு கறுப்பு இனத்தவருடைய ஆண் நாயுடன் கலவியில் ஈடுபட்டு விட்டது. இதைக் கண்ட என் முட்டாள் அப்பா என்ன செய்தார் தெரியுமா? பக்கத்து வீட்டு கறுப்பு இனத்தவனை அடித்தே கொன்று விட்டார். இப்படி ஒரு கொடுமை எங்கேனும் இருக்குமா என்று புரியவே இல்லை. கறுப்பு இனத்தவர் என்றால் அடிமைகள் என்று அர்த்தமா? உணர்ச்சி இல்லாதவர் என்று அர்த்தமா? அவர்களும் பதிலுக்குப் பழிவாங்கிவிட்டார்கள். அங்கு ஒரு தீவிரவாத இயக்கம் உள்ளது. போதை வஸ்து விபாபாரிகளை வீதியில் வைத்து உயிருடன் எரித்து விடுவார்கள். இந்த இயக்கத்தின் பெயரைச் சொல்லி என் அம்மா அப்பாவை உயிருடன் வீதியில் வைத்து எரித்து விட்டார்கள். நான் எப்படியோ தப்பித்தேன் அதுதான் யேசுனைக்கு செய்த கொடுமை.....

அவள் சொல்ல எனக்கு ஆச்சரியம் எனடா ஆச்சரியம். இந்த ரெண்டு விசயமும் மூன்று வரிசத்துக்கு முதல் பேப்பரிலலையும் நெலிவிசனிலையும் செய்தியா படிச்சதும் பார்த்ததும் ஞாபகத்துக்கு வந்திச்சி.

"ஏன் பாப் மெளனமாய் உள்ளாய்? என் கதை உனக்கு இரக்கத்தை உண்டு பண்ணவில்லையா?"

சிரிச்சிக் கொண்டே கேட்டாள். எப்படி இவளாலை சிரிக்க முடியது.

"எனது பெற்றோர்கள் உயிருடன் எரிக்கப்பட வேண்டியது- நியதி-நியாயம்- அது பாவத்தின் சம்பளமும் கூட. நான் ஏன் தண்டிக்கப்படுகின்றேன் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

"நீ எப்படி டானியலிடம் மாட்டிக் கொண்டாய். தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்து கொண்டு?"

"இல்லை பாப். நான் இந்த நாட்டுக்கு அகதியாய் ஓடிவந்தவர். என்னையும் கொன்று விடுவார்களோ என்று பயந்து இந்த நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடி வந்தவர். இப்போது புரிகிறது அப்படி வந்தது தவறு என்று. அங்கேயே எரிந்து தொலைந்திருக்கலாம். டானியலுக்கு ஒரு கிராமிய நடன அரங்கம் ஜார்ஜ் லுனில் இருக்கிறதே தெரியுமா உனக்கு?"

"தெரியும் நான்கூட அங்குதான் வேலை பார்த்தேன். என்னை டானியலுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் அதனால் இங்கு வேலைக்கு கூட்டி வந்தான். எதற்கு கேட்கிறாய்?"

"அங்குதான் டானியலிடம் மாட்டிக் கொண்டேன்."

"அங்கேயா? எப்படி?"

"நான் இந்த தேசத்துக்கு புதிது என்பதை புரிந்து கொண்டு ஏறக்குறைய கடத்திக் கொண்டு வந்தமாதிரி - மதுவை அளவுக்கு அதிகமாய் அருந்த வைத்து - கட்டாயப்படுத்தி - பயம்காட்டி இங்கு கொண்டு வந்து விட்டான்.

"நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது. டானியல் மிக நல்லவன் அல்லவா?"

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சிறு கதை

“இல்லை பாப் நீ டானியலை பற்றி தெரிந்து வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவன் மாயியா இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் இத்தாலியில் இருந்து நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் தப்பி ஓடி இங்கு வந்தவன். இத்தாலிய காவலர்களின் கெடுபிடிக்குப் பயந்து இங்கு ஒளிந்து வாழ்கின்றான். இப்போதும் கூட இரவில் சிலர் வந்து போவார்கள். நீ இங்கு தங்காததால் உனக்கு தெரிவதில்லை”

எண்டு சொல்லிப் போட்டு வைறலக்கிய பாத்தான். வைறலக்கி ஒரு காலத் தூக்கி உதறிச்சிது. தான் அவளோட தோள்ள கைய வச்சன். தலய சரிச்ச கன்னத்த என்னோட புறங்கையில வச்சான். கன்னம் ஈரமா இருந்திச்சு. ஒகஸ்லனாவ எப்படியும் காப்பாத்த வேணும் எண்டு என்ட மனசில எண்ணம் வரத் தொடங்கிட்டுது.

ஒகஸ்லனாவோட மில்டன் சிட்டிக்குள்ள போய் சாமானெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு பண்ணக்க வரேக்க பொழுது லேசா சாஞ்சி கொண்டு இருந்திச்சி. கிறீன் கவுசுக்கு கிட்ட ஜீப்ப நிப்பாட்டினான். வைறலக்கி கொள்ளுச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு கிறீன் கவுஸ் மூலையில் நிண்டிச்சு. அதுபாக்க என்னவோ வித்தியாசமா இருந்திச்சி. ஒகஸ்லனாவும் அது கவனிச்சித்தான் போல... ஓடிப்போய் கிட்ட பாத்தான். நானும் பாத்தன். சடையா- நல்லவடிவா இருக்கிற அதோட புடறி மயிர் ஓட்ட வெட்டி இருந்திச்சி. ஒகஸ்லனா கவலையா அதோட புடறிய தடவ-டானியல் பின்பக்கம் இருந்து வந்தான்.

“தேனே...உனது அதிஸ்ட வள்ளை நாளை பந்தயத் திடலில் ஓடப் போகிறது.” எண்டான் டானியல், ஒகஸ்லனாவோட தோள்ள கை போட்டுக் கொண்டு.

“ஹேய் பாப்...இன்று போய் நாளை வா! நாளை நாங்கள் யாருமே பண்ணையில் இருக்கப் போவதில்லை. பண்ணையை பத்திரமாய் பாத்துக் கொள்” எண்டு என்னட்ட சொல்லிப் போட்டு ஒகஸ்லனாவை தோளுக்கால கை போட்டு வீட்டுக்குள்ள கூட்டிப் போனான். எதேச்சையா திரும்பி பாக்கிற மாதிரி ஒகஸ்லனா என்ன பாவமா பாத்தான்.

டானியல் வெட்டிக் கொல்ல வேணும் போல ஆத்திரம் வந்திச்சி. மனசுக்குள்ளயே கறுவிக் கொண்டு பஸ் புடிச்சி வீட்டுக்குப் போக மலைக்கு அந்தப் பக்கம் நடக்கத் தொடங்கினன்.

ராவு முழுக்க நித்திர வரயில்ல...ஒகஸ்லனாவ டானியல் இப்ப என்னென்ன செய்வான் எண்டு கற்பன பண்ணிப்பாக்க பயம் பயமாவும் பாவமாவும் வந்திச்சி.

விடியப் பண்ணக்கி போய் சேரேக்க ஒம்பது மணியாயிட்டுது. ஒருவரும் இருக்க மாட்டாங்க எண்டு நெனச்சு போன எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். ஒகஸ்லனா வாசல்லேயே நிண்டான். என்ன கண்ட உடன ஓடிவந்து எனக்கு கிட்ட நிண்டு கண்ணால சிரிச்சான். இவள பாக்க மனசுக்கு எவ்வளவு சந்தோசமா இருக்கு. எவ்வளவு மென்ம இவளோட சிரிப்புல.

“நீ பந்தயத் திடலுக்குப் போகவில்லையா?”

“இல்லை. உடம்புக்கு முடியவில்லை என்று மறுத்து விட்டேன். இன்று உன்னுடன் தனிமையில் இருக்க வேண்டும் என்று இரவே திட்டம் இட்டு விட்டேன்.”

சிரிச்சான். இண்டக்கி மாதிரி இவளோட முகத்தில் நான் எப்பையுமே சந்தோசத்த பாக்கயில்லை. தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

“ஏன் நீ தாமதித்து வந்தாய்?”

சிரிச்சுக் கொண்டு-ஆணா கோவமா கேட்டாள்.

“நீ இருப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியாதே.”

“வா பாப்! நான் உனக்கு உதவுகின்றேன். இருவருமாய் லயத்தை துப்பரவு பண்ணிவிட்டு அந்த மலையடிவாரம் வரை உல்லாசமாய் போய் வருவோம்” என்னோட சேர்ந்து எல்லா வேலையும் செஞ்சு தந்தாள். எத்தனை பரிவான புள்ள இவள்.

“பாப் உனக்கு நான் ஒரு ‘சூலு’ மொழிக் கவிதை ஒன்று படித்துக் காட்டட்டுமா?” எண்ட கழுத்துக்குள்ளால ரெண்டு கையையும் போட்டு- இறுக்கிக் கொண்டு கேட்டாள். அவளோட வாயில இருந்து ஏதோ ஒரு நல்ல வாசம் வந்திச்சி. அவளோட உதடு எண்ட வாய்க்கு கிட்ட இருக்கிறதால கிஸ் பண்ண வேணும் போல இருந்திச்சி. ஆணா பண்ணயில்லை.

“எனக்கு ‘சூலு’ பாசை தெரியாதே.”

நான் சொல்ல சிரிச்சாள்.

“நான் சூலு பாசையில் சொல்லவில்லை. உனக்கு புரியும்படியாய் மொழி பெயர்த்துச் சொல்கின்றேன்.

“சரி படித்துக்காட்டு”

புல்லுக்கட்டுல போய் இருந்தாள். நான் அவளுக்கு முன்னால நிண்டன். என்ன இழுத்து அவளுக்கு பக்கத்தில் இருத்தி தோள்ள சாஞ்சு கொண்டு கவிதை சொன்னாள்.

**சூரியன் இறந்து விட்டான்
அவன் இன்னும் ஏமாற்றவில்லை
எண்ணத் தோன்றுகின்றது**

**காத்திருப்பின் அர்த்தம்
அர்த்தமற்றதாகவே போய் விடக்கூடும் என்று
இருட்டு சொல்லிற்று**

**கல் ஒன்றை வீச
ஊனமான நிலா
உடைந்து சிதறியது.....ஓடை நீரில்
நான் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை.**

**அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன்
நட்சத்திரங்கள் புன்னதைதுக் கொள்கின்றன
வலுர்வன் உடைந்து சிதறியதில்**

**முழுதாய் இருட்டிற்று
நம்பிக்கை இன்னமும்
பகல் நேர வெளவால் வடிவில்**

ஒற்றை ரோசாப் பூவும்
ஒவ்வொரு இதழ்களாய்
ஓடை நீரில் உதிர்ந்து ஓடிற்று
காம்பு மாத்திரமே என் கையில்....

அவன் வருகை
இன்னமும் என்னால் நம்பப்படுகிறது

மறுபடி மறுபடிவரும்
மாலைப் பொழுதில்
ஒற்றை ரோசாப் பூவும்
ஓடைக்கரையும்
என் காதலும்
உயிர்ப்புடனேயே இருக்கும்
சூரியன் இறந்து விட்ட போதிலும்

“எப்படி உள்ளது பாப்?”

எனக்கு கருத்துச் சொல்ல தெரியல்ல.. அதால் பேசாமலேயே இருந்தன். ஆனா
மனசுக்குள்ள என்னவோ கெடந்து அடிக்கிற மாதிரி - பாரமா இருந்திச்சி.
“வாயேன் மலையடிவாரம் போய் வருவோம்”

நான் சரியெண்டு போட்டு நடக்கத் தொடங்கினன். எண்ட கைய புடிச்சிக் கொண்டு
கொஞ்ச தூரம் நடந்து வந்தாள். மறுகாபருந்து மாதிரி கைய அகலமா விரிச்சிக்
கொண்டு ஓடுனாள் புல்லுல மல்லக்கா வானம் பாத்து படுத்தாள். மறுகா ஓடிவந்து
எண்ட கைய புடிச்சிக் கொண்டு நடந்து வந்தாள். பாவம்! இந்தக் குழந்தைக்கு
இவ்வளவு கஷ்டம் வர என்ன பாவம் பண்ணுனானோ. நான் இவளுக்கு கனக்கயா
அன்பு காட்ட வேணும். கல்யாணம் முடிச்சி கண்கலங்காம பாத்துக் கொள்ள
வேணும்.

“பாப் இப்படி தரையில் அமர்ந்து கொள்ளேன்”

புல்லு தரய காட்டினாள். நான் கட்டுப்பட்டு புல்லுத்தரயில இருந்தன். அவளும்
எனக்கு கிட்ட இருந்து கொண்டு மடியில தலய வச்ச படுத்தாள்.

“பாப் உனக்கு சிரமம் இல்லையா?”

தலய ஆட்டினாள்.

“என் தலையை தடவிக் கொடேன்.”

தடவிக் கொடுத்தன்.

“ஏதேனும் கவிதை பாடேன்”

“உனக்கு புரியும் படியாய் கவிதை பாட எனக்கு போதிய படிப்பறிவு கிடையாதே”

“இல்லை பாப் உன் மொழியில்... உனக்குத் தெரிந்த கவிதை பாடு. பாடும்போது
- என்னை இறுக்க அணைத்துக் கொண்டு மார்பில் தலை வைத்துக் கொண்டு
பாடு...”

அந்த நேரமும் நின்மையல் ஏறுதடி

குறவள்ளி ! சிறுகள்ளி!

இந்த நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி

யோரத்திலே யுனைக் கூடி நின்றான்
வீரத் தமிழ் சொல்லின் சாரத்திலே
மன மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி
குழல் பாரத்திலே இதழீரத்திலே முலையோரத்திலே
யன்பு சூடி - நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி யமர நிலை பெற்றதன்
பயனை யின்று காண்பேன்

நான் பாடி முடிய அமுதாள். நான் இறுக்கமா கட்டிப் புடிச்சன். தேம்பி தேம்பி அமுதாள்.

“பாப். நான் உனக்கு வேண்டுமா?”

அவள விலத்தி முகத்த பாத்தன். என்னோட விரசம் அவளுக்கு விளங்கிட்டுது போல.

“என்னை எடுத்துக் கொள் பாப்” சொல்லிக் கொண்டே புல்வெளியில் என்னில அந்த வெள்ளக்கொடி படந்திச்சி.

தீட்டிய வார்த்தைகளை தூரவிட்டு
நுனி நாவால்
இமை நுனியால்
முலை முளையால்
இதழால்
என் உடல் மீட்டினாய்.

இருளின் வெளியில் எங்கோ புதைந்திருந்த
கறுப்பின் வண்ணங்கள் கிளர்ந்தன

.....
இன்று,
எது இந்த மாய அழகு?
சென்று,
எங்கு பரந்தது உயிருடன் காதல்
உறைந்த நம் நிலம்?
இந்த மதுக் கிண்ணத்துள்ளா?

குருதி சுக்கிலம் செம்மவு
தோய்ந்த குறி
எல்லாக் கடவுளையும் துவசம் செய்து
எழுகிற போது
பழமைவீரம் உலர்ந்து போகிறது

நிலவும் பரிதியும் இரவும்
கூடும் அழகே அழகு
நம் மொழியில் செறிந்த
விரசம் வாழும் உலகே உலகு.

மாா்புக் குவட்டின் வியர்வைத் துளிப்பின்

**உப்புக் கரிப்பில் துளிர்கும் முறுவலில்
இறுகிய படிமம்
இணைகரம்
முடிய கண்களுள் மஞ்சல் பாலைவனத்தில்
காற்று வரைகிற கோலங்கள்.**

முதுகு வழியா வேர்வ ஓடி கீழ விழுக்கிற உணர்வு மட்டும் இருந்திச்சி. மத்தப்படி புத்தி முழுவதும் சுடாத நெருப்பு சுவாலைக்குள்ள தியானம் செய்து கொண்டு இருந்திச்சி. உடலும் மனமும் பிரம சுகத்த கண்டதும் மெல்லச் சரிஞ்சு உடுப்ப எடுத்து அவள போத்திவிட்டன. உடுப்ப நெஞ்சோடு சேத்து அண்ச்சிக் கொண்டு நிமிர்ந்து இருந்தாள். புல்லு நுனி குத்தி ஓகஸ்ஊனாவோட முதுகு முழுவதும் புள்ளி புள்ளியா ரெத்தம் கண்டி சிவந்து தெரிஞ்சிது. டானியல் நாய வெட்டிக் கொல்ல வேணும்.

“ஓகஸ்ஊனா இன்று நான் முன்னதாகவே வீட்டுக்கு போக வேண்டும். வா பண்ணைக்கு போகலாம்.” எண்டன் மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டே.

“பாப் என்னை இன்று அழைத்துச் சென்றுவிடேன். இரவு வரும் என்பதை நினைத்தால் திகிலாய் இருக்கிறது”

“இன்று முன்னதாக போவதற்கு காரணமே நமக்கு ஒரு வீடு தேடுவதற்காகத்தான். இன்று ஒருநாள் பொறுத்துக் கொள் நாளை நிச்சயம் உன்னை அழைத்துப் போகிறேன். இனியும் உன்னை நான் அந்த கொடியவனிடம் விட்டுவிட மாட்டேன்.”

நடந்து கொண்டே சொன்னன். பண்ணைக்குள்ள நடந்து போக கொஞ்ச நேரம் எடுத்திச்சி. அங்க போனா வெறி பிடிச்சவன் மாதிரி கத்திக் கொண்டு நிண்டான். கெட்ட கெட்ட வாதுதையால வைறலக்கிய திட்டினான். வைறலக்கி வழமைக்கு மாறா தவய தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நிண்டுச்சி. முதல் இருக்கிற அதோட திமிர் கொஞ்சமுமில்ல. அதில.

“என்னை ஏமாற்றுகின்றாயா பேயே.....

ஏன் பேயே என்னை ஏமாற்றினாய்?”

பெரிய இரும்புக் கம்பியால வைறலக்கியை அடிச்சான். அது கனச்சிது.

ஓகஸ்ஊனாவுக்குக் கோவம் வந்திட்டுது.

“ஏய் டானியல் அதையேன் இம்சிக்கின்றாய்?”

“இந்தப் பேய் என்னை ஏமாற்றிவிட்டது. பந்தயத்திடலில் ஓட முடியாது என்று அமர்ந்து விட்டது. ஓடித் தோற்று இருந்தாலுக்கூட கவலை இல்லை. எனக்கு எத்தனை அவமானம் இந்தப் பேயால்” என்று சொல்லிக் கொண்டே என்னையும் ஓகஸ்ஊனாவையும் ஒரு மாதிரியா பாத்தான் டானியல்.

“ஏய் ஓகஸ்ஊனா இவனுடன் நீ எங்கே இந்தப் பக்கம். அதுவும் மலையடிவார பக்கமாய் இருந்து வருகின்றாய்?”

ஓகஸ்ஊனா பேசாம நிண்டாள் எனக்கு திக்கு திக்கு எண்டு இருந்தது.

“நீயும் என்னை ஏமாற்றுகின்றாயா பெண் நாயே?” ஆத்திரமா கேட்டு ஓகஸ்ஊனாவோட கழுத்து வலக்கையில் இறுக்கிப்பிடிக்கான். எனக்கு ஓட அறஞ்சு மாதிரி இருந்திச்சி.

அவன தடுக்க வேணும் போல உணர்வு வர டானியல் என்ன நெனச்சானோ ஓகஸ்ஊவை கழுத்தில இருந்த கைய எடுத்து அவளோட தோளுக்கால போட்டு அவளோட அணைச்சக் கொண்டான்.

என்னப் பாத்து “ஹேய் பாப். நீ இப்போது போய்விட்டு, நாளை வந்துவிடு” எண்டான்.

வீட்டுக்கு வந்து என்னால ஒண்டுமே செய்ய முடியல்ல. உடம்பெல்லாம் மல்லிகைப்பூ மணக்கிற மாதிரி இருந்திச்சி. ஓகஸ்ஊவோட வெறும் உடம்பு பட்ட இடத்தையல்லாம் தொட்டு தொட்டுப் பாத்தன். கனவு கனவா வந்திச்சி.. கனவோடு சேந்து கவலையும் வந்திச்சி.

ஓகஸ்ஊவோட கழுத்த டானியல் புடிச்ச முற அவ்வளவு நல்லா இல்ல... எனக்கும் அவளுக்கும் இருக்கிற தொடர்பு தெரிஞ்சு போயிட்டுதோ தெரியல்ல... தெரிஞ்சா என்ன செய்வான்? அடிச்சிப் போட்டு தெரத்தி விடுவானா? இல்லாட்டி இதெல்லாம் சகசம் தானே எண்டு லேசா எடுத்துக் கொள்ளுவானா? டானியல் வெள்ள்காறன் தானே. அப்பிடித்தான் எடுத்துக் கொள்ளுவான்.

விடியப் பண்ணைக்குப் போகேக்கை லேசான பதட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஏழு மணிக்கெல்லாம் போய் சேந்திட்டன். என்னவோ தெரியல்ல பண்ணைய பாக்க பயமா இருந்திச்சி. ஓகஸ்ஊவை பாக்க வேணும்போல ஒரே ஆவலா இருந்தது. இரவு கொடுமபடுத்தினானா எண்டு கேட்டு ஆறுதல் சொல்ல வேணும். இண்டைக்கு ஓகஸ்ஊவா கூட்டித்து ஓடின வேணும். இண்டைக்குதான் கடைசியாள் இந்த பண்ணைக்கி வாறதா இருக்க வேணும். தயங்கி தயங்கி போய் வீட்ட எட்டிப் பாத்தன்.

“ஹேய் பாப் இங்கே வா”

டானியல் லயத்துக்குள்ள நிண்டு கூப்பிட்டான். அவன பாக்க சரியான வித்தியாசமா இருந்தான். வைறலக்கி முடங்கிப் போய் நிண்டிச்சி. அதோட உடம்பெல்லாம் காயம். ரத்தம் வழிஞ்சு கொண்டும் இருந்திச்சி. கிட்டப் போனன். டானியல் கையில சின்னதா ஒரு துவக்கு வச்சிருந்தான்.

“எனக்கு துரோகம் செய்பவரை பிடிக்காது பாப். நீ வீட்டுக்குள் போய் இரு. உன்னுடன் பேச வேண்டும். இந்த குதிரையை கொன்றுவிட்டு வருகின்றேன்” எண்டான்.

எனக்கு பயம் புடிச்சித்து. வைறலக்கி கொல்ல போறானா? இத எப்படியாவது தடுக்க வேணும். ஓகஸ்ஊவோட சொல்லி எப்படியும் தடுக்க வேணும். ஓகஸ்ஊவோட சொல்ல வீட்டுக்குள்ள ஓடிப்போய் “ஓகஸ்ஊவா.....ஓகஸ்ஊவா” எண்டு கத்தினன். அவள காணயிலல்ல.....வீட்டுக்குள்ள ஒவ்வொரு அறையா தேடுனன். காணவில்ல அவள. கிறீ கவுசுக்குள்ளயும் போய் பாத்தன். அங்கயும் அவள் இல்ல. ஜீப் வேற வெளிய நிக்குது. எங்க போய்இருப்பாள் இவள். பதட்டத்தோட அவளோட அறைக்குள்ள ஓடிப் போனன். அறைக்குள்ளயும் அவள் இல்ல. அவளோட கட்டில்ல என்னவோ சிவப்பா தெரிய உற்றுப் பாத்தன். அது ரத்தம். திட்டுத் திட்டா கட்டில் தலவாணி எல்லாத்திலையும் ரத்தம். அப்பிடி எண்டால் ஓகஸ்ஊவை எண்ட கடவுளே..... என்ன கொடுமை இது.

தலை சுத்தி மயக்கம் வாற மாதிரி இருந்திச்சி. நான் இப்ப இந்த இடத்தவிட்டு ஓடுறதா? இலர்லாட்டி என்னையும் எண்ணெண்டான செய்யட்டும் எண்டு போட்டு இவடத்தய இருக்கிறதா?

லயத்துக்குள்ள துவக்கு வெடிக்கிற சத்தம்.....வைறலக்கி ஈனமா கனச்சிது.....

கொல்கத்தாவின் புனிதப்பல 2002

கழுதைக்கும் கனடாவுக்கும் என்ன தொடர்பு:
ஒட்டகத்துக்கு பனிப்பலத்தில் என்ன வேலை:

நம்மவர் கழுதையும் பாலைவனத்து ஒட்டகமும் கொடுங்குவிர் பனிவயல்
பூமியிலா! கதைவிடாதீர்கள் என்பிர் நீவிர்.

சம்பந்தம் இருக்கிறதென்பேன் நான்.

பொதிசுமக்கும் கழுதை என்ற கதையெல்லாம் பாலபோதினி புத்தகப்
படிப்போடு சரி. -பொதி சுமக்கும் ஒட்டகங்களை படங்களில்
பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் பொதி சுமக்கும் கழுதைகளையும், பொதி
சுமப்பதால், ஒட்டகம் என்று சொல்லிக் கொள்வோரையும் நேரில் கண்டது
பனிவயயில் தான்.

இதில் வேடிக்கை என்ன வெனில் கழுதைகளுக்கெல்லாம் தலைமை
ஒட்டகங்கள்.

இந்த மிருகங்கள் எப்படி கனடாவுக்குள் நுழைந்தன .

இதுதானே உங்கள் கேள்வி

உங்களோடு தான் -நீங்கள் கனடாவுக்கு புலம்பெயரும்போதே இவைகளும்
எப்படியோ முகம் மாறி, தலை மாற்றி - புலுடாக்கதை விட்டு புருந்து
கொண்டன.

இவைகள் வரும்போது பொதிகளோடு வந்ததோ - பொடியோடு வந்ததோ
யாம் அறியோம் -பொதி வியாபாரம் நடத்துவதில் இன்று இவர்களுக்கு
நிகர் இவர்களே.

என்ன பொதி

நியாயமான கேள்விதான்

அவசரப்படாதீர்கள். இருக்கவே இருக்கிறது. உங்களுக்கு திருமணம்
நிச்சயமாகி விட்டது. இப்போ உங்கள் கவலையெல்லாம் திருமணத்தை
எப்படி வைத்துக் கொள்வது என்பது தானே!

கவலையை விடுங்கள் உங்கள் திருமணத்தையே சுமந்து வந்து உங்கள்
முன் அவிழ்த்து வைக்க கழுதைகள் காத்திருக்கின்றன.

திருமண மண்டபத்திலிருந்து முதலிரவுக் கட்டில் வரை சகலதும் இவர்கள்
கைவசம். நீங்கள் தேடவேண்டியது சைவக்குருமாரின் தொலைபேசி
இலக்கங்களை மட்டுந்தான்.

ஒரு குருவிடம் போய் மண்டபம் - மணவறை - சாப்பாடு அது இது (?)
எல்லாம் கேட்பதா என கூச்சப்பிட்டு வேண்டியதில்லை. கடல் கடந்த பின்

சமையமென்ன சம்பிரதாயமென்ன. நீங்கள் விட்டெறிய வேண்டியது டாலர்களை மட்டுந்தான். எல்லாமே வியாபாரந்தான்.

இவைகள் மதத்தையும் பண்பாட்டையும் அழிக்க வந்த வைரகப் பொதிகள். கழுதைகளையும் பார்த்தாயிற்று: ஒட்டகங்கள் எங்கே!

இருக்கவே இருக்கிறது எயிட்ஸ் நோய்ப் பொதிகள்.

உங்களிடம் கொஞ்சம் விஷயம் இருக்கிறது (?) நீங்கள் ஒரு புத்தகம் வெளியிடப் போகிறீர்கள் -அல்லது இசைஇழைத்தட்டுக்கள் தயார். இதையும் விட்டால் வீடியோப் படத்துக்குப் பூசை போடப் போகிறீர்கள் (இதுதான் கனடாத் தகவல்களில் லேட்டஸ்) இல்லாவிடில் உங்களுக்கு அறுபது வயது வந்துவிட்டது. நீங்கள் மணிவிழாக் கொண்டாடப் போகிறீர்கள் (இது இன்று நாற்போன சங்கதி)

நீங்கள் நாட வேண்டியது ஒட்டகங்களை அல்லது அவர்கள்தம் இடைத் தரகர்களை!

உங்கள் விழா ஒஹோ என நடக்கும்:

அம்புலிமாமா கதையில் வரும் ராஜாக்கள் போல, இல்லாத, -அல்லது, இறந்து போன சங்கத் தலைவர் தலைமை தாங்குவார்.

வெட்டுதல் - ஒட்டுதலில் புகழ் பெற்ற பத்திரிகை (?) பிரதம நிர்வாக ஆசிரியர்கள் புகழ்பாடுவார்கள் தேவைப்படின அடியாட்கள் போல கச்சைகட்டிக் கொண்டு வாசலிலும் நிற்பர்.

கழுதைகள் மாலைபோட்டு ஆசிவழங்கும். இதையும் விட கூட்டத்தை ஏற்றி இறக்க - அல்லது எடுபிடி வேலை செய்ய சில வானரங்கள் மொத்தத்தில் உங்களை பப்பாசியின் நுனிவரை ஏற்றி விடுவார்கள்! உங்கள் காட்டில் ஒரே மழைதான்.

(இப்போது இங்கெல்லாம் முடமானவர்களும் சன்னியாசியுத்தவர்களும் தான் அதிகம்)

செலவு எவ்வளவு ஆகும் என கவலைப் படுகிறீர்களா அது உங்கள் ஆற்றலைப் பொறுத்தது. பயந்து விடாதீர்கள் - முதுகு சொறியும் ஆற்றலைத் தான் குறிப்பிட்டேன்.

இதில் ஒட்டகங்களுக்கு என்ன லாபம் என்று கேட்கிறீர்களா - கழுதைகள் மாதமாதம் கப்பம் கட்டும். ஆசிரியர்கள் தங்கள் விளம்பரத் தாள்களில் விழாவின் படங்களைப் போட்டு விளம்பரம் தருவார்கள். மிஞ்சிப் போனால் இவர்களின் பொதியுள் நீங்களும் இருந்து முதுகு சொறியும் கடமையை செய்தால் போதும். இவற்றை காட்டி தன்னைத்தானே தமிழரின் தலைவர் என்று கதைவிட்டு கனேடியர் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி: பெருந்தொகையைக் காசோலையாய் பெறுவர்.

தமிழனை சுரண்டுவர்: தமிழனை விற்பர்: கருவிலே அழிப்பர்: குரல்வளை நெரிப்பர்: கசாப்புக்கடைகாரன்போல்..... பயந்து விடாதீர்கள். இவையெல்லாம் நீங்கள் முதுகு சொறிய மறுத்தால் மட்டுமே.

இந்த மிருகங்களுக்கு எப்படிப் பொறிவைக்கலாம் என்பதே, சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்ட தமிழர்களின் கவலை!

இதற்கு என் ஆலோசனை:

இந்த சிரங்குப்பிரமுகர்கள் வாழும் பகுதிகளில் ஒவ்வொரு "ஆவுரோஞ்சுக் கல்" வைக்கலாமே.

கனகாம்பிகா துங்க மாளிகை

Kanagambikai

GOLD HOUSE

22 கரட் அசல் தங்க ஆபரணங்கள், மாணிக்கக் கற்கள்
சிங்கப்பூர் நகைகள், நவரத்தின மோதிரங்கள், வைரக்
கற்கள் (பவளம், முத்து) இன்னும் பல

**3160 EGLINTON AVE. EAST, UNIT 3
SCARBOROUGH, ON. M1J 2H3
TEL: (416) 269-7198**

இன்றே இணையுங்கள்!
நல் சேவையைப்
பெறுங்கள்!!

EASY WAY

Tel: (416) 757 0397, (416) 757 0674, (416) 757 2859

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பூமியின் போர்வையுள்
எத்தனை புதையல்கள்
இயற்கையின் மடியில்
எண்ணிலா ரகசியம்
பூக்களின் மொழியில்
புதுப்புது அர்த்தங்கள்
பறவையின் குரலில்
இன்னிசை சுரங்கள்
வீசிடும் தென்றலில்
மகிழ்ந்திடும் உலகம்
அந்தியில் வானம்
அழகிய சித்திரம்
ஆழியின் அடியில்
அமிழ்ந்து பார் சொர்க்கம்

மனிதனே
நீ கற்க ஆயிரம் இருக்கு
கணினியைக் கற்க
ஆவலா உனக்கு
கொம்பியூட்டர் தரும்
சேவையை நோக்கு
உயர்ந்திடும் உந்தன்
வாழ்க்கையின் போக்கு

CompuTek

INSTITUTE OF TECHNOLOGY

2390 Eglinton Ave. East Suite 248, Scarborough (416) 285-9941
(Right above the Kennedy & Eglinton Public Library)

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்